ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ : ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' ΕΤΟΣ 22ον | ΑΘΗΝΑΙ 1—15 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1908 | ΑΡΙΘΜΟΣ 941

ΑΝΤΙ ΤΟΥ ΠΟΚΕΡ

ΚΑΙ ΤΙ ΘΑ ΚΑΜΝΩΜΕΝ, ὅταν δὲν θὰ παίζωμεν, μοῦ εἶπε μία χαριτωμένη νέα κυρία, ἡ ὁποία ἔχει σπῖτι ἀνοικτὸ καὶ δέχεται πολὺν κόσμον καὶ εἶναι ἀρκετὰ νέα καὶ εὔμορφη καὶ ἀνεπτυγμένη. Πῶς θὰ ἀπασχολήσωμεν τὸν κόσμον τῶν ξένων, τῶν ἀγνώστων μεταξύ των, ἐκείνων ποῦ ἐσυνείθισαν νὰ παίζουν καὶ ποῦ εὑρίσκουν εἰς τὰ χαρτιὰ ἰδιαιτέραν ἀπόλαυσιν ;

Καὶ ἐφαίνετο ὡς πραγματικῶς νὰ ἐπίστευεν, ὅτι ἐὰν τὸ πράσινο τραπέζι παρεμερίζετο ἀπὸ τὸ σπίτι της, ἡ ἐπιτυχία τῆς Πέμπτης της θὰ διέτρεχε μεγάλην κρίσιν καὶ οἱ ξένοι της, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, θὰ ἔπλητταν καὶ θὰ ἀνιοῦσαν καὶ θὰ ἐσκορπίζοντο σιγά, σιγὰ εἰς ὅλα τὰ ἄλλα σπίτια, εἰς τὰς Πέμπτες ὅλων τῶν ἄλλων ποῦ παίζουν ...

Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχουν λοιπὸν ἄνθρωποι, τῆς εἶπα, πλέον εἰς τὴν Ἑλλάδα, ποῦ νὰ εἰξεύρουν νὰ ὁμιλοῦν καὶ ποῦ νὰ αἰσθάνωνται εὐχαρίστησιν ἀνταλλάσσοντες ἰδέας καὶ σκέψεις μὲ μίαν κυρίαν, ἔξυπνην ἢ ἀνεπτυγμένην, ἢ εὔμορφην ἢ πνευματώδη καὶ σοφήν ; Δὲν ὑπάρχουν τώρα πλέον ὕστερα ἀπὸ τρία τέσσερα Ὠδεῖα τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς καὶ τὴς μαντολινάτες καὶ τὰ ἄλλα μουσικὰ κέντρα τόσοι νέοι καὶ τόσα κορίτσια ποῦ νὰ αἰσθάνωνται καὶ νὰ ἀπολαμβάνουν τὴν καλὴν μουσικήν, ὥστε νὰ ἐπιδιώξετε νὰ προσελκύσετε τὴν τάξιν αὐτὴν τῶν ἀνθρώπων εἰς τὰς ὑποδοχάς σας ; Δὲν ὑπάρχουν πλέον νέοι καὶ νέαι ποῦ νὰ ἀγαποῦν τὸν χορόν, καὶ νὰ αἰσθάνωνται ἀληθινὴν ἡδονὴν εἰς τὴν ἄσκησιν αὐτὴν τὴν τόσον ὡραίαν καὶ γραφικὴν, καὶ δὲν ὑπάρχουν πλέον μητέρες καὶ πατέρες ποῦ νὰ εἶναι εὐτυχεῖς καὶ νὰ καμαρώνουν, ὅταν ἡ κόρη των πετᾷ εὔμορφη καὶ ζωηρὰ καὶ χαριτωμένη μέσα εἰς ἕνα σαλόνι, καλοφωτισμένο καὶ ἀνθοστολισμένον, ὅπως εἶναι ὅλα τὰ σαλόνια σήμερον. Δὲν ὑπάρχουν ἄνθρωποι ἐρασιτέχναι τοῦ θεάτρου, ποῦ νὰ ἠμποροῦν νὰ ἀπαγγείλουν ἕνα ὡραῖον ποίημα καὶ νὰ εἰποῦν ἕνα εὔμορφον διάλογον, καὶ νὰ παίξουν μίαν ὡραίαν κωμωδίαν καὶ νὰ μιμηθοῦν ἕνα τύπον, ἢ νὰ διηγηθοῦν μὲ χάριν ἕνα ἱστορικὸν ἢ κοινωνικὸν ἢ κωμικὸν ἐπεισόδιον ;

Ἡ κυρία μὲ ἔβλεπε μὲ ἔκπληξιν. Ἠσθανόμην ὅτι τῆς ἐφαίνετο παράξενο, πῶς ἠμποροῦσα νὰ κάμω αὐτὰς τὰς σκέψεις, καὶ πῶς ἐφαντάζόμην ὅτι οἱ μανιακοὶ τοῦ πόκερ καὶ τοῦ μπρὶτζ καὶ τῆς ρουλέτας θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ διασκεδάσουν μὲ αὐτὰ τὰ πράγματα.

Ἐγὼ δὲν τὰ ἔχασα διόλου ἐμπρὸς εἰς τὴν ἔκφρασιν της ἐκείνην τῆς ἀπορίας, καὶ τῆς δυσπιστίας. Ἠσθανόμην ὅτι ἦτο ἑτοίμη νὰ μοῦ εἰπῇ ὅτι δὲν γνωρίζω τὸν κόσμον μας, ἀφοῦ ἔχω τὴν ἁπλότητα νὰ πιστεύω ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ γίνουν ὅσα τῆς ἔλεγα. Καὶ ἐξηκολούθησα τὴν ἀντιχαρτοπαικτικὴν προπαγάνδαν μου μὲ ἐπιχειρήματα πλέον, τὰ ὁποῖα ἔθιγαν κατ' εὐθεῖαν τὴν φιλοτιμίαν καὶ τὸν ἐγωϊσμὸν ὄχι μόνον τῆς νέας κυρίας, ἀλλὰ κάθε γυναικός.

Καὶ εἶχα ἄλλως σοβαρώτατα ἐπιχειρήματα, παρμένα ἀπὸ τὴν κοσμικὴν καὶ κοινωνικὴν ζωὴν καὶ τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν καὶ τῆς Ἰταλικῆς ἀναγεννήσεως καὶ τῆς ἀκμῆς τῶν Παρισινῶν σαλονιῶν. Αἱ Ἀθῆναι τῆς ἀρχαιότητος θὰ ἐγίνοντο ἆρα γε ὅ,τι ἔγειναν, ἡ μοναδικὴ δηλαδὴ πόλις τῶν ὡραίων πραγμάτων καὶ τῶν ὡραίων ἰδεῶν, ἂν ἔλειπαν δύω τρεῖς γυναικεῖαι αἴθουσαι, αἱ ὁποῖαι εἵλκυσαν τοῦ ἄνδρας εἰς ζωὴν κοινωνικωτέραν, καὶ ἔκαμαν τὰ ἤθη ἡπιώτερα καὶ ἔστρεψαν τὴν προσοχὴν τῶν σοφῶν καὶ ὑπερόχων ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης εἰς τὴν λατρείαν καὶ τὸν θαυμασμὸν τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ὡραίου! Ἡ αἴθουσα τῆς Ἀσπασίας μέσα εἰς τὴν ζωὴν ἐκείνην τὴν Ἀνατολίτικην τοῦ γυναικωνίτου δὲν ἦτο μία ἄσις φωτεινὴ καὶ δροσερά, ἐς τὴν ὁποίαν ὄχι μόνον οἱ ἄνδρες εὕρισκαν μεγάλην τέρψιν καὶ εὐτυχίαν, ἀλλὰ σιγά, σιγὰ ἠσθάνθησαν τὴν ἀνάγκην, νὰ φέρουν καὶ τὰς γυναῖκας των εἰς τὰς ὡραίας αὐτὰς συγκεντρώσεις διὰ νὰ τὰς ἐξυπνήσουν ἀπὸ τὴν ζωὴν τῆς μικρολογιᾶς καὶ τῆς ματαιότητος. Καὶ εἰς τὴν αἴθουσαν αὐτὴν δὲν ἀνεδείχθησαν, ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον, ὅλοι οἱ μεγάλοι καλλιτέχναι, καὶ δὲν ἤρχισεν ἡ ζωὴ νὰ μεταβάλλεται καὶ ἡ πόλις τῆς Παλλάδος νὰ καταστῇ βαθμηδὸν τὸ μοναδικὸν κέντρον τῆς ὑψηλοτέρας ζωῆς τῶν γραμμάτων καὶ τῶν ὡραίων τεχνῶν;

Καὶ ὅταν ἡ Βενετία ἡ κυρίαρχος τοῦ κόσμου ἔπαυσε πλέον νὰ πλανᾶται εἰς τὰς θαλάσσας καὶ τοὺς ὠκεανοὺς διὰ κατακτήσεις ἀποικιακὰς δὲν θὰ περιέπιπτεν εἰς λήθην καὶ ἀσημότητα, ἂν δὲν ὑπῆρχαν καὶ ἐκεῖ γυναῖκες μεγάλαι, αἱ ὁποῖαι μὲ τὰς αἰθούσας των μετέβαλαν τὰ μικρὰ νησάκια τοῦ Ἀδριατικοῦ εἰς τὸ καλλιτεχνικὸν κέντρον τοῦ κόσμου; Χωρὶς τὴν Ἰσαβέλλαν Θεοτόκη Ἀλμπρίτση, τὴν Ἑλληνίδα Κερκυραίαν, καὶ τὴν Κατερίνα Κορνάρο καὶ τὰς δύω Κουϊρίνη, καὶ τὴν Ρενιὲ Μικιὲλ νομίζετε, ὅτι ἡ Βενετία θὰ ἐγίνετο ὅ,τι ἔγεινεν, ἕνα μεγάλο κέντρον πνευματικοῦ καὶ καλλιτεχνικοῦ κόσμου, εἰς τὸν ὁποῖον ἔγειναν γνωστοὶ καὶ μεγάλοι καὶ ὁ ἰδικός μας Φώσκολος καὶ ὁ Κανόβας, ὁ Φειδίας αὐτὸς τῆς Ἰταλίας καὶ ὁ Ἀλφιέρι καὶ τόσαι ἄλλαι δόξαι τῆς ἀνθρωπότητος.

Καὶ τὸ Παρίσι τῆς καλῆς ἐποχῆς, τὸ Παρίσι τοῦ Ρακίνα καὶ τοῦ Βολταίρου καὶ τοῦ Μολιέρου καὶ τῶν μεγάλων διδασκάλων τῆς Τέχνης εἰς ποῖον ὀφείλει τὴν λάμψιν του καὶ τὴν δόξαν του, ἂν ὄχι εἰς τὰς αἰθούσας τῶν ἀνεπτυγμένων γυναικῶν, ἀπὸ τῶν Salons Rambouillet ἕως τῆς Σάνδης καὶ τῆς Ἀδάμ, αἱ ὁποῖαι ἔδιδαν τὸ σύνθημα εἰς μίαν ζωὴν ἐντελῶς ὑπέροχον, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνεπαισθήτως ἐφέροντο καὶ ὅλαι αἱ ἄλλαι κοινωνικαὶ τάξεις;

Διότι δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι μία γενεὰ ποῦ ἀνατρέφεται μέσα εἰς μίαν οἰκογενειακὴν καὶ κοινωνικὴν ἀτμοσφαίραν ὡραίων πραγμάτων καὶ ἰδεῶν, ἀναπτύσσεται μὲ τὰ αἰσθήματα τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ εὐγενοῦς καὶ τοῦ ὡραίου, πολὺ καταφανῆ εἰς τὴν μετέπειτα ἰδιωτικὴν καὶ τὴν κοινωνικήν των ζωήν. Καὶ μία γενεὰ ἡ ὁποία ἀνατρέφεται καὶ γενναῖται μέσα εἰς τὴν ἀηδίαν καὶ τὴν μηδαμινότητα τῶν ταπεινῶν παθῶν καὶ τῆς κερδοσκοπίας καὶ τῆς πνευματικῆς ἀδρανείας καὶ νωθρότητος, ἀναπτύσσεται ταπεινὴ καὶ μικρὰ καὶ ἀδύνατος νὰ ἀντιληφθῇ κἂν τὸ καλὸν καὶ τὸ εὐγενὲς καὶ τὴν πρόοδον.

Ἐδῶ σήμερον δὲν ἔχομεν βέβαια ἀκόμη οὔτε γυναῖκας τῆς περιωπῆς ἐκείνων ποῦ ἀνέφερα, οὔτε κόσμον σοφῶν, οὔτε πολὺ μεγάλων καλλιτεχνῶν. Ἀλλὰ ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ αὐτὸ καὶ ἐκεῖνο, ἂν ἡ κοινωνικὴ ζωή μας ἀλλάξῃ ῥιζικῶς ἂν τὸ χαρτοπαίγνιον πολεμηθῇ καὶ ἀντικαταθῇ ἀπὸ κάτι πνευματικώτερον, εὐγενέστερον καὶ ὡραιότερον, τὸ ὁποῖον αἱ γυναῖκες τῶν Ἀθηνῶν ἠμποροῦν νὰ εἰσαγάγουν εἰς τὴν κοσμικήν των ζωήν, ἂν θελήσουν.

Κ. Παῤῥὲν

ΣΤΗΝ ΚΟΡΗ ΠΟΥ ΠΑΙΖΕΙ ΤΟΡΓΑΝΟ

Μεσ' στὸ πολύφωνο ὄργανο τὰ γνωστικά σου χέρια
μὲ μιᾶς ἀγάπης χάϊδεμα, μὲ μιᾶς ὀργῆς δαρμὸ
ξυπνᾶνε τὰ μιλήματα στὴ γλῶσσα ποῦ τἀστέρια
ἀπάνου σὲ ὀνειρόφεγγα τὴ ρίξαν ὡς ἐδῶ.

Ξένη, ἐφτασφράγιστη γιὰ μὲ τῶν ἤχων ἡ ἐπιστήμη,
ὅμως τῶν ἤχων ὁ ἔρωτας μὲ καίει μέσ' στὴν καρδιά·
μέσα μου στάχτη γίνεται τἀγρίμι, πάει τἀγρίμι,
καὶ τὸ χρυσάφι δείχνεται καθάριο μοναχά.

Μέσ' στὸ πολύφωνο ὄργανο τὰ γνωστικά σου χέρια
ξυπνᾶνε τὰ μιλήματα στὴ γλῶσσα τὴν ἀκέρια
ποῦ ὁ λόγος εἶναι ἀνήμπορος γιὰ νὰ τὴν πῇ·
καὶ ἡ τρυφεράδα καὶ ἡ χαρὰ καὶ πόνοι καὶ καημοὶ
κ' ἡ ἐλπίδα, κ' ἐσύ, θύμηση, κι ὅσο ἔχει φῶς ἡ αὐγὴ
κι ὅσα σκοτάδια μέσα μου, τὰ πάντα γίνοντ' ἕνα,
ἕνα ὅραμα, ἕνα φάντασμα, πλάσμα ἕνα, μίαν εἰκόνα,
κ' ἔρχονται πρὸς ἐσένα·
κι' αὐτὸ τὸ πλάσμα, τὸ ὅραμα, τὸ φάντασμα, κ' ἡ εἰκόνα,
γιὰ νὰ σταθῇ ἀντικρύ μου,
παίρνει τὸ προσωπάκι σου τὸ παιδικό, καλή μου,
καὶ ἡ Μουσικὴ σαρκώνεται καὶ γίνεται κορμί
κ' ἐσ' εἶσαι τοῦ κορμιοῦ ἡ ψυχή.

Κωστῆς Παλαμᾶς

ΤΑ ΒΕΛΑ ΜΑΣ

Ἡ ΜΟΔΑ ΤΟΥ ΒΕΛΟΥ μᾶς ἔρχεται κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἀπὸ τὴν Ἀνατολήν. Ἐκεῖ ὁ νόμος ἐπιβάλλει εἰς τὰς γυναῖκας νὰ σκεπάζουν τὰ πρόσωπά των, τόσον δὲ τὸ λεπτεπίλεπτον αὐτὸ λευκὸν κάλυμμα τῶν γυναικῶν τῆς Τουρκίας ἰδανικεύει τὸ πρόσωπον, ὥστε χάρις εἰς τὸ βέλο ἐπιστεύθη, ὅτι ὅλαι αἱ Ὀθωμανίδες εἶναι ὡραῖαι.

Φυσικὰ αἱ γυναῖκες τῆς Δύσεως δὲν ἐβράδυναν νὰ υἱοθετήσουν τὸν συρμὸν τοῦ βέλου, εἰς τὸν ὁποῖον ὀφείλεται μία βιομηχανία πλουσία τῆς Λυὼν καὶ τῆς Nottingham. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ βέλο δὲν ἐπιβάλλει εἰς ἡμᾶς κανένας νόμος θρησκευτικός, φυσικὰ τὸ ὕφασμά του ἀραιώθη πολὺ καὶ τὸ τοῦλι καὶ ἡ ντανтέλα ὑπὸ κάθε εἴδους στολίσματα καὶ σχέδια διεδέχθησαν τὸ λευκὸν γιασμάκι.

ΤΑ ΒΕΛΑ ΜΑΣ

Τὸ χρῶμα ἐπίσης τοῦ βέλου ποικίλλει καὶ ἀπὸ τοῦπρασίνου, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται διὰ τὴν ὑγιεινὴν τῶν ματιῶν, δὲν ὑπάρχει χρῶμα, τὸ ὁποῖον νὰ μὴν ἐφορέθη κατὰ τοὺς τελευταίους αὐτοὺς μάλιστα μῆνας.

Ἀλλὰ τὸ πράσινον χρῶμα, ἐὰν εἶναι ὠφέλιμον εἰς τὰ ματζα, εἶναι ὅμως πολὺ βλαβερὸν εἰς τὰ χείλη. Τὸ πράσινον χρῶμα ἐνέχει μεγάλην δόσιν δηλητηρίου, ἡ προστριβὴ δὲ εἰς τὰ χείλη καταστρέφει τὴν φρεσκάδα των καὶ πολλάκις προκαλεῖ σκασίματα καὶ πληγάς. Διὰ αὐτὸ τὸ πράσινον ἀπαγορεύεται ὡς καὶ τὰ τούλινα βέλα μὲ πυκνὰ στίγματα. Αὐτὰ κουράζουν τὰ μάτζα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐμποδίζουν τὴν εὐθεῖαν ἀκτῖνα τοῦ φωτὸς καὶ ἐπιφέρουν ἂν ὄχι τὸν στραβισμόν, βεβαίως ὅμως μεγάλην κούρασιν τῶν ματζῶν.

Τὸ βέλο ἀπὸ στολισμοῦ καὶ καλλωπιστικοῦ μέσου ἀσχημίζει τὸ πρόσωπον, ἐὰν τὸ χρῶμα καὶ ἡ ποιότης του δὲν ἐναρμονίζεται μὲ τὴν φυσιογνωμίαν. Βέλο πυκνὸ δὲν πηγαίνει διόλου εἰς πρόσωπο μικρὸ μὲ λεπτὰ χαρακτηριστικά. Τέτοια πρόσωπα μένουν ὡραιότερα χωρὶς βέλο, ἢ μὲ βέλο ἐντελῶς ἀραχνοειδές. Πρόσωπο μὲ μεγάλα χαρακτηριστικὰ πρέπει πάντοτε νὰ φορῇ βέλο, μὲ ἀραιὰ στίγματα, τὸν ὁποῖον νὰ τοποθετῆται μὲ τρόπον, ὥστε τὸ στῖγμα νὰ μὴν συμπίπτῃ εἰς τὴν ἀκτῖνα ὅπου φωτίζεται τὸ μάτι. Πρόσωπο μελαγχροινὸ θὰ ἀποφεύγῃ πάντοτε τὰ σκοῦρα βέλα. Μόνον τὸ bleu βέλο ἐξωραΐζει τὰ μελιγχροινὰ πρόσωπα. Ὅλα τὰ ἄλλα χρώματα πηγαίνουν πολὺ εἰς τὰ λευκὰ πρόσωπα. Κατὰ προτίμησιν ὅμως τὸ μαῦρο διὰ τὰς ξανθὲς ἐξωραΐζει πολὺ καὶ δίδει κάποιον θερμὸν καὶ γλυκὺν τόνον, ὁ ὁποῖος λείπει συνήθως ἀπὸ τὰ ξανθὰ πρόσωπα.

Τὸν χειμῶνα, ὅταν εἶναι πολὺ κρύο, τὸ βέλο εἶναι εὐεργετικὸν καὶ γιὰ τὰ μικρὰ ἀκόμη παιδιά, ὡς καὶ διὰ τὰς μαθητρίας, ἀρκεῖ νὰ εἶναι ἀπὸ γάζαν πυκνὴν κάπως. Προφυλάττει τὸ δέρμα ἀπὸ τὸν παγωμένον ἀέρα, ζεσταίνει τὸ πρόσωπον καὶ ἐμποδίζει τὴν σκόνιν. Διὰ τὸν αὐτὸν σκοπὸν φοροῦν βέλα καὶ εἰς τὰ βρέφη, τὰ μὲ τόσον τρυφερὰ δέρματα. Ἐπίσης εἰς τοὺς σιδηροδρόμους τὰ αὐτοκίνητα καὶ τὰ θαλάσσια ταξείδια τὸ βέλο εἶναι μέσον προφυλακτικὸν τοῦ δέρματος τῶν ματζῶν καὶ τῆς ἀναπνοῆς. Ἀποφεύγετε τὰ φθηνὰ βέλα τὰ μὲ στιγματα ἀπὸ πάσταν Ἐρεθίζουν φοβερὰ τὸ πρόσωπον.

Τὸ βέλον ἐκτὸς τοῦ ἄσπρου καὶ τοῦ μαύρου, ποῦ φοροῦνται μὲ ὅλα τὰ χρώματα πρέπει νὰ εἶναι τοῦ ἰδίου χρώματος μὲ τὸ καπέλλο. Σπανίως ἐπιτρεπεται παραβιασθῇ ὁ κανὼν αὐτός.

Τὰ βέλα ἐφορέθησαν τελευταίως πολὺ μεγάλα καὶ κρεμαστὰ γύρω ἀπὸ τὰ μεγάλα καπέλλα. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ βασιλεία των λήγει καὶ ὅτι θὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ βέλο τὸ περιωρισμένον, ἀλλὰ πάντοτε ὡραῖο τῶν περασμένων ἐποχῶν.

Τὰ πυκνὰ κεντητὰ βελα, τὰ ἀπὸ ἀληθινὲς ντανтελες ἠμποροῦν νὰ εἶναι ὡραῖα καὶ μεγάλης ἀξίας, ὡς ἀντικείμενα καλλιτεχνικά, εἰς τὸ πρόσωπον ὅμως δὲν προσθέτουν τίποτε· ἢ μᾶλλον καταστρεφουν καὶ τὴν ἔκφρασιν καὶ τὴν συμμετρίαν καὶ τὰς ἀναλογίας. Ὑπάρχουν βελα, τὰ ὁποῖα σᾶς κόπτουν τὴν μύτην εἰς δύω, ἢ σᾶς σκεπάζουν τὸ ἕνα μάτι, ἢ σᾶς στολίζουν τὸ στόμα μὲ δύο μαῦρες ἀραμπεσκες. Ἐν γένει τὰ βελα αὐτὰ εἶναι τολὺ ἀκαλαίσθητα καὶ ἐπιτρεπονται μόνον εἰς πολὺ ἄσχημες γυναῖκες.

Χρηστίνα Μαρτὲν

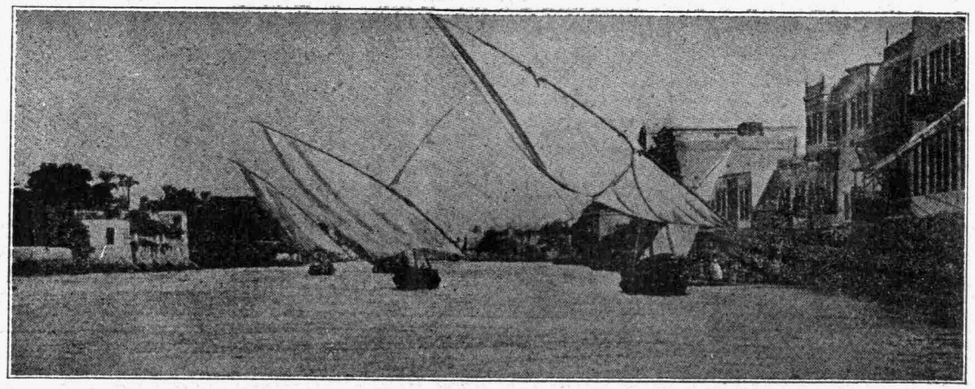

ΑΠΟ ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΜΟΥ

Η ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

Γ'.

ΚΥΡΙΑΚΗ πρωὶ καὶ ἡ δευτέρα ἡμέρα μου εἰς 'Αλεξάνδρειαν. Καιρὸς ὅλος γλύκα καὶ μειδιάματα τοῦ οὐρανοῦ. Ἡ βαλίζες μου ἀνοικτὲς καὶ τὸ δωμάτιόν μου 'σὰν νὰ πρόκειται νὰ κάμω μετακόμισιν. Φορέματα, ἐπανωφόρια, καπέλλα, ἀσπρόρρουχα ὅλα εἶναι ξαπλωμένα παντοῦ καὶ περιμένουν νὰ τακτοποιηθοῦν εἰς ἐρμάρια καὶ νὰ ξεζαρώσουν καὶ νὰ πάρουν ὀλίγον ἀέρα. Τὰ βλέπω καὶ αἰσθάνομαι τὴν ἀκαταστασίαν καὶ τὸ ἀνακάτωμα αὐτὸ ὡς τὰ κατάβαθα τῆς ψυχῆς μου

'Αλλ' ἀπὸ τὸ παράθυρόν μου ἀντίκρυ, ὁ κατάφυτος καὶ γραφικὸς λοφίσκος τοῦ ἀρχαίου κήπου τοῦ Πανὸς μοῦ φαίνεται 'σὰν νὰ μὲ περιπαίζῃ διὰ τὴν στενοχωρίαν μου καὶ ὁ μιναρὲς τοῦ ἀραβικοῦ τζαμιοῦ, εἰς μίαν ποιητικὴν γλῶσσαν ἁρμονίας ψάλλει εἰς τὴν ψυχήν μου ἕνα ὡραῖο τραγουδάκι ποιήσεως. Ἡ φαντασία μου εὐτυχῶς δὲν χρειάζεται καὶ πολὺ γιὰ νὰ πάρῃ τὸ φύσημά της ἀνὰ τοὺς ὡραίους κόσμους. Γρήγορα μὲ δυὸ τρία νευρικὰ κινήματα, τὰ χάσκοντα στόματα τῶν βαλιζῶν κλείουν, τὰ φορέματα καὶ τὰ καπέλλα ἀνακατωμένα σωριάζονται ὅπου τύχῃ—ὦ βεβήλωσις τῆς élégance—τὸ παράθυρον ἀνοίγεται διπλατον, τὸ φῶς τοῦ Θεοῦ εἰσορμᾷ 'σὰν χείμαρρος χαρᾶς καὶ ἡ στενοχωρία μου φεύγει καὶ σκορπίζεται εἰς τὸ ἄπειρον.

Τὶ καλὸ πρᾶγμα τὸ φῶς καὶ ὁ ἥλιος καὶ τὰ χρώματα τοῦ οὐρανοῦ, ὅταν στολίζεται μὲ πινελλιὲς κόκκινες καὶ χρυσὲς καὶ μαργαριταρένιες ! Καὶ τί ὡραῖο πρᾶγμα ἡ φαντασία ὅταν πετᾷ εἰς τὰ πολύχρωμα αὐτὰ ὕψη καὶ ἀπ' ἐκεῖ βλέπει τὸν κόσμον καὶ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ πράγματα ἀλλοιώτικα, παρὰ ὅπως εἶναι πραγματικῶς.

Βλέπεις τὰ πράγματα ἀπὸ τὴν καλὴν των ὄψιν, μοῦ ἔλεγεν ἡ φίλη μου, ἡ ὁποία δὲν λατρεύει τὴν 'Αλεξάνδρειαν, ὡς πόλιν.

'Αφοῦ οἱ ἄνθρωποι μᾶς ἀναγκάζουν νὰ τοὺς βλέπωμεν ἀπὸ τὴν κακήν, μᾶς μένει τοὐλάχιστον ἡ ποίησις τῶν πραγμάτων, ἐσκεπτόμην. Ἂν καὶ ἡ σκέψις αὐτὴ διὰ τὴν ἐκεῖ διαμονήν μου ἦτο κάπως ἄδικος. Διότι πρὶν νὰ πατήσω ἀκόμη τὸ πόδι μου εἰς τὴν γῆν τῆς Κλεοπάτρας, ἡ καλωσύνη ἐνσαρκωμένη εἰς ἕνα ἄνθρωπον, συγγενῆ ἄγνωστον ὡς τὴν στιγμὴν ἐκείνην, μοῦ ἐπαρουσιάσθη καὶ μὲ παρηκολούθησεν ὡς μία σκιὰ καλοῦ ἀγγέλου εἰς ὅλον τὸν καιρὸν τῆς εἰς Αἴγυπτον διαμονῆς μου.

Καμμίαν ἀπὸ τὰς σκουτούρες καὶ τὰς ἀνιαρότητες τὰς συνηθισμένες τῶν ταξειδιῶν δὲν ἐδοκίμασα καὶ δὲν ὑπέστην εἰς τὸ ταξεῖδι μου αὐτό. Δι' ὅλα καὶ παντοῦ ἕνα μυστικὸ χέρι, μοῦ ἄνοιγε τὸν δρόμον, μοῦ εὐκόλυνε κάθε δυσκολίαις, μὲ ἀπήλλαξεν ἀπὸ κάθε φροντίδα, ἐσκόρπιζε φῶς γαλήνης καὶ καλωσύνης καὶ ἠρεμιας ψυχικῆς γύρω μου. Καὶ ἔζησα ἕνα μῆνα ὁλόκληρον μίαν ἀληθινὴν ζωὴν ὀνείρου, ἥσυχον, ἀμέριμνον, ξεκουραστικήν, ζωὴν ποῦ δὲν εἶχα ζήσει ποτέ μου, καὶ ποῦ δὲν θὰ ζήσω ἴσως ποτὲ πλέον, ἐγὼ ποῦ ἐγεννήθηκα διὰ τὴν

πάλην καὶ τοὺς κόπους καὶ τὰς πολυειδεῖς μερίμνας καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἀπογοητεύσεων ποῦ σύρει ὀπίσω της κάθε τοιαύτη ζωὴ γυναικείας δράσεως.

Δὲν θὰ εἰπῶ σήμερον περισσότερα διὰ τὸν συγγενῆ μου αὐτόν, τὸν σταλμένον ἀπὸ τὸν οὐρανόν, γιὰ νὰ σκορπίζῃ τὸ καλὸν γύρω του εἰς ὅλους καὶ εἰς ὅλα, γιὰ νὰ κάμνῃ εὐτυχεῖς καὶ νὰ ἀφίνῃ ὀπίσω του αἰσθήματα ἀγάπης καὶ θαυμασμοῦ. Δὲν θὰ ἀναφέρω οὔτε τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖον εἶναι καὶ τὸ ἰδικόν μου οἰκογενειακὸν ὄνομα, καὶ δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τίτλους πολὺ μεγάλου πλούτου καὶ περγαμηνὰς ἄλλας ἀπὸ τὴν τῆς ἡρωϊκῆς καταγωγῆς τῆς Κρήτης καὶ τῆς ψυχικῆς καὶ πνευματικῆς εὐγενείας.

Θὰ προσθέσω μόνον ὅτι ὑπῆρξεν ὁ ὁδηγός μου ὁ σοφὸς καὶ εἰς ὅλα μυημένος καὶ εἰς τὴν 'Αλεξάνδρειαν καὶ εἰς τὸ Κάϊρον· ὅτι μὲ ἐξέπληξε μὲ τὸ πλῆθος τῶν γνώσεών του τῶν ἀρχαιολογικῶν καὶ ἱστορικῶν, αὐτὸς ὁ ἀσχολούμενος πεζότατα εἰς τὸ ἐμπόριον· ὅτι μὲ ἔκαμε νὰ σκεφθῶ πολὺ καὶ νὰ θαυμάσω τὴν δύναμιν τῆς θελήσεως μερικῶν προνομιούχων ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι εἶναι μεγάλα δημιουργήματα τοῦ ἐγώ των καὶ οἱ ὁποῖοι περνοῦν τὴν ζωήν των ἀφανεῖς, ἐνῷ τόσοι μηδαμινότητες ἐπιπλέουν καὶ δημιουργοῦν περὶ αὐτὰς θόρυβον καὶ ἀνέρχονται ὑψηλὰ εἰς ὅλας τὰς κοινωνικὰς βαθμίδας.

Εἰς τοὺς ἐμπορικοὺς μάλιστα τόπους καὶ κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν Αἴγυπτον αἱ φυσιογνωμίαι αὐταὶ αἱ ὑπέροχοι δὲν εἶναι φαίνεται σπάνιαι. Καὶ εἰς τὴν τάξιν αὐτὴν τῶν ἀγνώστων ἐπιλέκτων πρέπει νὰ ἀποδοθῇ ἡ ὡραία καὶ γενναία συμμετοχὴ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ 'Ελλήνων εἰς κάθε πρόοδον καὶ κάθε πατριωτικὴν πρὸς τὰς ἀνάγκας τῆς ἐλευθέρας πατρίδος συνδρομήν.

ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΝ

Συνοδευομένη λοιπὸν ἀπὸ τὸν εὐγενῆ ὁδηγόν μου, τὴν Κυριακὴν αὐτὴν ἐπεσκέφθην τὰ προάστεια τῆς 'Ιβραΐμίας καὶ τοῦ Ραμλίου καὶ τὴν ἐξοχικὴν συνοικίαν τοῦ Μαχμουδιὲ καὶ τὸ πάρκο τοῦ 'Αντωνιάδου, τὸ ὡραῖον καὶ ἀπέραντον, τὸ ὁποῖον μὲ τὸν καιρὸν θὰ καταστῇ ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα πάρκα τῆς Εὐρώπης. Ἡ φύσις ἔπλεε μέσα εἰς ἕνα πράσινον θαλερόν, εἰς μίαν βλάστησιν πλουσίαν, εἰς ἕνα ὁρίζοντα διαυγέστατον καὶ μόνον ἡ ἔλλειψις βουνῶν καὶ ὡραίων γραμμῶν εἰς τὸν ὁρίζοντα μοῦ ἐνθύμιζεν ὅτι εἶμαι μακρὰν ἀπὸ τὰς 'Αθήνας. 'Αλλὰ καὶ πάλιν ὁ ὁρίζων δὲν εἶναι μονότονος. Κατὰ διαστήματα, ἀλλοῦ παραταγμένες εἰς σειρὰν καὶ ἀλλοῦ εἰς πυκνὰ συμπλέγματα ἡ χουρμαδιὲς, ὑψηλὲς, ὑπερύψηλες, μὲ τὰ πλούσια ὡς ὀμπρέλλες φυλλώματά των πρὸς τὰ ἐπάνω, κόπτουν τὴν μονοτονίαν τοῦ κυανοῦ ἀπείρου καὶ στολίζουν γραφικώτατα τὰ πέριξ.

Δύο τρεῖς ὥρις ἐτριγυρίζαμεν καὶ μὲ τὸν γῦρον αὐτὸν εἶδα ὅ,τι ἔχει νὰ ἰδῇ κανεὶς εἰς τὴν 'Αλεξάνδρειαν, διὰ νὰ σχηματίσῃ μίαν γενικὴν ἰδέαν καὶ τῆς διαιρέσεως καὶ τοῦ ἀρχιτεκτονικοῦ ρυθμοῦ τῆς πόλεως καὶ τῶν ὁπωσδήποτε ἀξίων λόγου τοποθεσιῶν. Εἶδα δάση μικρὰ ἀπὸ μπανανέες, τὰ περίεργα αὐτὰ πλατύφυλλα δενδρύλια, ποῦ κρεμοῦν σὰν βύτρεις δέματα ὁλόκληρα ἀπὸ τὸν ἀρωματώδη καρπόν των εἰς τὴν βάσιν τῶν φύλλων των. Καὶ εἶδα ἄλλους ὑπερυψήλους θάμνους μὲ κόκκινα κατακκόκινα, ὡς βαμμένα ἀπὸ πορφύραν φυλλώματα, νὰ στολίζουν ἐξ ἴσου μέγαρα πολυτελῆ καὶ ἁπλᾶ σπιτάκια καὶ νὰ προβάλουν εἰς τὰ βάθη αὐτῶν, ὀπίσω ἀπὸ παράθυρα καφασωτά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα μάτια μαῦρα καὶ ζωηρὰ σκορπίζουν ἔξω ἀκτῖνας φωτεινάς. Εἶδα γυναῖκες σκεπασμένες ἀπὸ τὴν κεφαλὴν ὡς κάτω μὲ μαῦρα πολύτιμα ὑφάσματα, μὲ ἕνα παράδοξον εἶδος προσωπίδος εἰς τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον δὲν ἀφίνει ἀνοικτὸν παρὰ ἕνα στενὸν τῶν ματιῶν διάστημα μὲ τρεῖς χρυσοῦς τροχίσκους εἰς τὸ ἔνωμα τῶν φρυδιῶν.

Τὶ ἐκρυπτετο κάτω ἀπὸ τὰς μαύρας αὐτὰς προσωπίδας δὲν εἶναι εὔκολον νὰ τὸ μαντεύσῃ κανείς. Τὸ ὕφασμα εἶναι πυκνὸν καὶ δὲν ἔχει οὔτε τὴν ἀβρότητα, οὔτε τὴν διαφάνειαν τοῦ πολίτικου γιασμακιοῦ, τὸ ὁποῖον ὄχι μόνον δὲν κρύπτει, ἀλλὰ καὶ δείχνει τὸ πρόσωπον ὡραιότερον. 'Εδῶ ἡ εὔμορφες κρύπτονται μὲ ὅσην ἐπιμέλειαν καὶ ἡ ἄσχημες καὶ μόνον ἡ φωνὴ δίδει ἰδέαν τῆς ἡλικίας, ἂν καὶ ἡ ἀραβικὴ γλῶσσα μεθ' ὅλην τὴν φημισμένην γλαφυρότητά της, ὅμως ἔχει προφορὰν τοῦ οὐρανίσκου καὶ τοῦ λάρυγγος, τόσον παχειὰν, ὥστε καθὲ ἄλλο παρὰ ὡραῖα νὰ ὁμιλῆται.

Ἕως τὴν στιγμὴν αὐτὴν τὸ ρεκὸρ τοῦ θαυμασμοῦ μου μένει διὰ τοὺς Βεδουΐνους, μὲ τοὺς πτυχωτοὺς μανδύας, ποῦ τοὺς σκεπάζουν ἀπὸ τὴν κεφαλὴν καὶ ἔπειτα μὲ τόσην χάριν καὶ γραφικότητα πτυχώσεων ρίπτονται ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου. Καὶ εἶναι λευκοὶ καὶ κιτρινωποὶ καὶ γαλάζιοι καὶ στακτεροὶ καὶ μαῦροι οἱ μανδύαι αὐτοί, ποῦ περιφέρονται ἁρμονικὰ ἐπάνω εἰς σώματα κυπαρισσένια καὶ διαγράφουν τὰς ὡραίας των γραμμὰς μέσα εἰς δρόμους λευκούς, ὑπὸ τὸν ἄπλετον ἥλιον καὶ εἰς περιβάλλον ἥρεμον καὶ ἥσυχον μιᾶς φύσεως γλυκειᾶς, θαλπε-

ρᾶς, εἰρηνικῆς, ποῦ φαίνεται νὰ καλῇ τὸν ἄνθρωπον εἰς ἡδονικὴν τῆς ζωῆς ἀπόλαυσιν.

Η ΕΡΓΑΤΙΚΟΤΗΣ ΤΩΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΝΩΝ

Καὶ ὅμως εἰς τὴν Αἴγυπτον οἱ ἄνθρωποι ἐργάζονται πολύ, μεθ' ὅλην τὴν θερμότητα τοῦ κλίματος καὶ μὲ ὅλην τὴν μονότονον παρέλασιν τῶν τεσσάρων ἐποχῶν. Ἐκεῖ ἡ ἐργασία τῶν τεσσάρων καὶ πέντε ὡρῶν τῆς ἡμέρας εἶναι πρᾶγμα ἄγνωστον. Οἱ ἄνδρες εἴτε εἰς τὰ γραφεῖα, εἴτε εἰς τὸ Χρηματιστήριον, εἴτε ὅπου δήποτε ἀλλοῦ ἐργάζονται ἀπὸ τὸ πρωΐ ὡς ἀργὰ τὸ βράδυ. Αἱ ἑορταὶ εἶναι κατηργημέναι καὶ ἀπὸ τὰ σχολεῖα ἀκόμη. Καὶ τὰ χρήματα κερδίζονται ὄχι τόσον εὔκολα καὶ ἄκοπα, ὅσον νομίζομεν ἡμεῖς ἐδῶ, ἀλλ᾽ οὔτε εἰς τοὺς δρόμους εἶναι σκορπισμένον τὸ χρυσάφι, τὸ ὁποῖον ἀρκεῖ κανεὶς νὰ σκύψῃ διὰ νὰ τὸ συνάξῃ.

Φυσικὰ ἡ τόση προσήλωσις εἰς τὴν ἐργασίαν, εἰς τὸ ἐμπόριον, εἰς τὸ κέρδος ἀπομακρύνει ἀρκετὰ τὴν ἐδῶ κοινωνίαν ἀπὸ ζωὴν κἄπως πνευματικωτέραν καὶ περισσότερον ψυχαγωγόν. Ἐκεῖνος ποῦ λογαριάζει καὶ γράφει καὶ παρακολουθεῖ τὴν θορυβώδη ζωὴν τοῦ χρηματιστηρίου ἀπὸ τὸ πρωΐ ἕως τὸ βράδυ ἔχει ἀνάγκην νὰ ξεκουρασθῇ, νὰ ἀναπαυθῇ, νὰ ἡσυχάσῃ. Φυσικὰ καὶ αἱ γυναῖκες, ἂν καὶ ἀπηλλαγμέναι κόπων, ὅμως καὶ αὐταὶ συμμορφοῦνται μὲ τὴν ζωὴν τῶν συζύγων, μὲ τὰς συνηθείας τοῦ περιβάλλοντος. Καὶ ἡ συνήθεια αὐτὴ περιορίζεται εἰς ὀλίγας καὶ σπανίας τυπικὰς ἐπισκέψεις καὶ εἰς σπανίας ἐξόδους καὶ περιπάτους καὶ ἀπολαύσεις κοσμικάς. Κατὰ τοῦτο ἡ ἐδῶ κοινωνία διαφέρει τῆς Ἀμερικανικῆς. Ἐκεῖ οἱ ἄνδρες ἐργάζονται λυσσωδῶς καὶ εἶναι ἔμποροι, βιομήχανοι, ἐπιχειρηματίαι. Ἀλλ᾽ αἱ γυναῖκες ζοῦν ἐντελῶς πνευματικὴν ζωήν, ἐντελῶς ζωὴν κοσμικὴν καὶ δίδουν τὸν τόνον μιᾶς κοινωνικῆς προόδου καὶ πνευματικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς ἀναπτύξεως, ἡ ὁποία ἐξησφάλισεν εἰς τὴν Ἀμερικὴν τὴν πρώτην θέσιν μεταξὺ τῶν πολιτισμένων λαῶν.

Καὶ ὅμως αἱ Ἀλεξανδρειναὶ καὶ αἱ γυναῖκες ἐν γένει τῆς χρυσοφόρου Αἰγύπτου, ἂν ἤθελαν ἠμποροῦσαν καὶ αὐταὶ νὰ ἀκολουθήσουν εἰς ἀνάλογον μέτρον τὰς γυναῖκας τοῦ νέου κόσμου. Πλούσιαι ὡς αἱ Ἀμερικανίδες εἶναι. Ὡραῖαι καὶ κομψαὶ κατὰ πλειονότητα. Καὶ πολλαὶ ἀρκετὰ ἀνεπτυγμέναι, ὥστε νὰ ἠμποροῦσαν νὰ τεθοῦν ἐπὶ κεφαλῆς μιᾶς ζωῆς διαφορετικῆς, ὀλιγώτερον ὑλικῆς καὶ μονοτόνου ἀπὸ τὴν ζωὴν των τὴν σημερινήν.

Ἰδοὺ αἴφνης ποῦ θὰ εἶχε τὴν θέσιν του ἕνα γυναικεῖον Club. Εἰς τὸ ὁποῖον θὰ κατηρτίζετο μία πλουσία βιβλιοθήκη, θὰ ἐδίδοντο διαλέξεις ἀπὸ ἀνθρώπους τῶν γραμμάτων καὶ ἐπιστήμονας, θὰ διωργανόνοντο συναυλίαι καὶ θὰ ἐγίνοντο καὶ cours ἀκόμη, μαθήματα δηλαδὴ ἀκροαματικὰ διὰ κυρίας, εἰς τὰ ὁποῖα θὰ συνεπληρόνετο ἡ στοιχειώδης τοῦ σχολείου μόρφωσις.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος αὐτὸ ἠμποροῦσε νὰ γίνῃ εἰς τὴν ὑπάρχουσαν ἀνδρικὴν λέσχην, ἡ ὁποία ὅλην τὴν ἡμέραν εἶναι κενή. Μία αἴθουσα τῆς λέσχης αὐτῆς ἠμποροῦσε νὰ παραχωρηθῇ εὐγενῶς ἀπὸ τοὺς κυρίους, οἱ ὁποῖοι κοντὰ εἰς τὴν ἀνωτέραν αὐτὴν ζωὴν τῶν κυριῶν, θὰ εἶχαν καὶ αὐτοὶ κάτι νὰ κερδίσουν, κάτι ψυχικῶς καὶ πνευματικῶς νὰ ὠφεληθοῦν.

Μένει νὰ εὑρεθῇ τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον θὰ εἶχε τὴν δύναμιν καὶ τὸ θάρρος καὶ τὴν εὐφυΐαν ν' ἀναλάβῃ τὴν διοργάνωσιν τῆς γυναικείας αὐτῆς λέσχης. Καὶ τὸ πρόσωπον αὐτὸ πρέπει νὰ ζητηθῇ εἰς τὰς ἀνωτέρας τάξεις, εἰς ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι ἤδη τόσον ὡραῖα καὶ εὐεργετικὰ ἐργάζονται εἰς τὸ στάδιον τῆς φιλανθρωπίας, ὑπὸ τὴν ὡραιοτέραν καὶ εὐγενεστέραν ἐκδήλωσιν αὐτῆς.

Αἱ κυρίαι αἴφνης τοῦ Συσσιτίου καὶ τοῦ μικροῦ Ἀσύλου, τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος καὶ τῆς ἱδρυομένης Μπενακείου Ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς, διατί δὲν θὰ ἀνελάμβαναν νὰ δώσουν κἄποιαν ὤθησιν πνευματικὴν καὶ καλλιτεχνικὴν εἰς τὴν κοινωνικὴν ζωὴν τῆς τόσον πλουσίας καὶ συμπαγοῦς Ἑλληνικῆς Παροικίας!

Καὶ θὰ ἦτο τάχα δύσκολον ὅλα αὐτὰ τὰ σωματεῖα νὰ ἑνωθοῦν εἰς ἕν, διηρημένον εἰς τμήματα κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τῶν ἰδικῶν μας τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων καὶ εἰς τὰ τμήματα αὐτὰ νὰ προστεθῇ καὶ τὸ τῆς πνευματικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς μορφώσεως, διοικούμενον φυσικὰ ἀπὸ τὰς νεωτέρας καὶ τὰς περισσότερον ἀνεπτυγμένας κυρίας! Ἐγνώρισα ἐγὼ μίαν κυρίαν, ἡ ὁποία εἰς τὸ στάδιον μιᾶς πνευματικῆς ζωῆς καὶ καλλιτεχνικῆς δράσεως θὰ ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ θαύματα. Εὐφυὴς πολύ, πλουσία, ἀνεπτυγμένη, δραστηρία, αἰσθανομένη τὸ καλὸν καὶ τὸ ὡραῖον, καμωμένη διὰ ζωὴν πλέον ἐνεργητικήν, πλέον ὑψηλὴν ἐκείνης, εἰς τὴν ὁποίαν εἶναι καταδικασμένη νὰ ζοῦν σήμερον αἱ Ἑλληνίδες τῆς Ἀλεξανδρείας, ἠμποροῦσε, ἐὰν ἤθελε νὰ εὐεργετήσῃ πραγματικῶς τὴν Ἑλληνικήν μας ἐκεῖ Παροικίαν. Ἀλλὰ θὰ τὸ κάμῃ; Κύκλῳ της ἔχει τοιαῦτα ὑποδείγματα δημιουργικότητος τῶν ἰδικῶν της, ὥστε νὰ πεισθῇ νὰ ἀποφασίσῃ.

Κ. Παρρὲν

Η ΗΜΕΡΑ ΜΙΑΣ ΑΘΗΝΑΙΑΣ

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ

Β'.

ΥΠΟ ΤΟ ΠΕΡΙΣΤΥΛΙΟΝ

ΕΙΣ ΤΟ ΜΕΣΟΝ *τοῦ περιστυλίου αὐλὴ εὐρύχωρος μὲ ἀναβρυτήριον μαρμάρινον καὶ περὶ αὐτὸ ἐκλεκτὰ ἄνθη, φυτὰ καὶ σπάνια πουλιά. Ἡ Μυρτὼ καὶ ἡ Ἕλλη ἐξαπλωμέναι εἰς μεγάλα προσκεφάλαια ὁμιλοῦν).*

Μυρτώ. Ἀλήθεια! Δὲν σοῦ ἐζήτησα νέα γιὰ τὸν ἄνδρα σου. Ποῦ εἶναι ὁ Κλινίας;

Ἕλλη. Ὁ Κλινίας λείπει πάντοτε ἀπὸ τὸ σπίτι. Φεύγει μόλις ἀνατείλει ὁ ἥλιος. Ἄλλοτε κατεβαίνει εἰς τὸν Πειραιᾶ διὰ νὰ ἐπιστατήσῃ εἰς τὰ ἐμπορεύματα, ὅπου φέρουν καὶ παραλαμβάνουν τὰ πλοῖα του. Ἄλλοτε πηγαίνει εἰς τὴν Ἀγοράν, διὰ νὰ μάθῃ τὰ νέα τῆς ἡμέρας. Καὶ ὅταν τὸ μεσημέρι ὁ ἥλιος φλέγει τὰ πάντα καὶ δὲν ἀκούεται παρὰ τὸ μονότονο τραγοῦδι τοῦ τζίτζικα, ὁ Κλινίας ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν πλατάνων παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ἰλισσοῦ, μὲ τὰ πόδια μέσα εἰς τὸ νερό, ἀκούει τὸν φιλόσοφον τῆς ἡμέρας συζητοῦντα περὶ Ἀθανασίας ψυχῆς, ἢ ἐπισκέπτεται τὸ ἐργαστήριον τοῦ Ζεύξιδος, ἢ πηγαίνει εἰς τῆς Ἀσπασίας πρὸς συνάντησιν τοῦ Περικλέους. Ἄλλοτε πάλιν εἶναι ἡ σειρά του νὰ δικάζῃ ἢ πηγαίνει εἰς τὰς παλαίστρας ὅπου γυμνάζεται. Ἐγὼ μόνον κλεισμένη εἰς τὸ σπίτι εἴτε μοιράζω εἰς τὰς δούλες μαλλὶ καὶ λινὸ διὰ νὰ ὑφαίνουν, εἴτε φροντίζω διὰ τὴν τακτοποίησιν τῶν φορεμάτων καὶ τῶν ἀσπρορρούχων....

Μυρτώ. Ναί! Τὸ βλέπω. Εἶσαι ἀπὸ τὰς ὀλίγες γυναῖκες τοῦ παλαιοῦ καιροῦ. Κλεισμένη! Μὰ περὰ μένει τώρα περὰ κλεισμένη; Εὐτυχῶς εἴμεθα ἐλεύθεραι νὰ τρέχωμεν ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ. Ἡ Μύρινα ἀφίνει εἰς τὴν τροφόν της τὰς ἀνιαρὰς φροντίδας τοῦ νοικοκυριοῦ καὶ περνᾷ τὴν ἡμέραν της εἰς τὰ ἐμπορικά, εἰς τὰ ἀδαμαντοπωλεῖα, εἰς τὰ μυροπωλεῖα καὶ εἰς ὅλους τοὺς ἐκ Φοινίκης προμηθευτὰς ὡραίων πραγμάτων. Ἡ Πραξινόη περνᾷ τὴν ἡμέραν της εἰς τὰς μάντισες καὶ ἡ Ἀγάθη εἶναι πρώτη καὶ καλλίτερη εἰς κάθε εἴδησιν. Ἡ Ξανθὴ ἐπισκέπτεται τὰς φίλας της καὶ φίλαι της εἶναι ὅλαι αἱ γυναῖκες τῶν Ἀθηνῶν. Ἡ Κασσάνδρα συζητεῖ καὶ μελετᾷ ἀπὸ τὸ πρωΐ ἕως τὸ βράδυ μὲ τοὺς φιλοσόφους καὶ τοὺς ποιητάς. Καὶ ἡ Βασίλισσα ἐπανῆλθε χθὲς ἀπὸ τὸ δέκατον ἕκτον ταξείδι της, περὶ τοῦ ὁποίου διηγεῖται θαυμάσια πράγματα....

Ἕλλη. Καὶ γι' αὐτὸ τὴς κακολογοῦν. Καὶ λέγουν ὅτι ἡ Μύρινα εἶναι κοκέττα καὶ ἡ Πραξινόη περίεργος καὶ ἡ Ἀγαθὴ φλύαρη καὶ ἡ Κασσάνδρα σοφὴ καὶ ἡ Ξανθὴ καὶ ἡ Βασίλισσα γυρίστρες...

Μυρτώ. Ἀγαπητὴ φίλη, εἶσαι βέβαια ἡ καλλιτέρα ὅλων μας εἰς τὴν πόλιν τῆς Παλλάδος.... Ἀλλὰ ξεύρεις τί ἀπήντησα πρὸ τῆς θύρας σου;

Ἕλλη. Τὸν ὡραῖον Ἱππίαν ἐξερχόμενον ἀπὸ τὸν κουρέα, μὲ τὴν μυρισμένην κεφαλήν του χωρισμένην εἰς δύο συμμετρικὰ ἡμισφαίρια;

Μυρτώ. Ὄχι. Δὲν θὰ μαντεύσῃς. Λοιπὸν εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ τῶν Κεραμέων ἀπήντησα ἕνα γάμον...

Ἕλλη. Γάμον! σήμερον ἡμέραν τῶν Παναθηναίων. Καὶ ποιὸς θὰ εἶχε καιρὸν σήμερον νὰ πηγαίνῃ εἰς γάμους.

Μυρτώ. Πολλοί. Καὶ τὸ φόρεμα τῆς νύμφης ἦτο θαυμάσιον. Εἰς τὸν μακρὺν πέπλον ποῦ τῆς ἔφθανεν ἕως τὰ πόδια, ἀντὶ τῶν συνηθισμένων ἀνθέων ἐκρέμοντο κλῶνοι ὁλοπράσινοι καὶ λεπτότατοι ἀγρίων σπαραγγιῶν. Ἡ μόδα αὐτὴ εἶναι ἐντελῶς νέα καὶ πολὺ πρωτότυπος. Ἀλλὰ πόσο κακὰ ἔψαλλαν τοὺς ὕμνους τοῦ Ὑμεναίου. Ἦτο φοβερόν.

Ἕλλη Εὐτυχὴς ἡ μητέρα ποῦ δέχεται εἰς τὸ σπίτι της τὴν ἀγνὴν σύζυγον τοῦ υἱοῦ της.

Μυρτώ. Αὐτὴν τὴν χαρὰν θὰ τὴν αἰσθανθῇς γρήγωρα, Ἕλλη. Ὁ υἱός σου ἐπὶ τέλους θὰ λογικευθῇ.

Ἕλλη. Ὁ υἱός μου! Τί θέλεις νὰ εἰπῇς;

Μυρτώ. Λέγω ὅτι ὁ υἱός σου δὲν θὰ ἐπιμένῃ εἰς τὴν τρελλὴν συμπάθειαν του. Δὲν θέλω βέβαια νὰ σὲ λυπήσω. Ἀλλὰ δὲν ἤξευρα ὅτι ἀγνοοῦσες....

Ἕλλη. Τρέμω, θεοί! Ἀλλὰ λέγε λοιπόν, Μυρτώ, τί ξεύρεις;

Μυρτώ. Ὅλη ἡ πόλις ὁμιλεῖ διὰ τὴν τρέλλαν τοῦ Κλεοβούλου σου μὲ μίαν αὐλητρίδα. Καὶ εἶναι δυνατὸν νὰ μὴν ἔχῃς μάθει τίποτε;

Ἕλλη. Ὁ υἱός μου! Μὲ αὐλητρίδα. Εἶνε φοβερόν! Τώρα ἐννοῶ γιατὶ ἦτο τόσον θλιμμένος πάντοτε. Καὶ γιατὶ ὁ πατέρας του ἦτο σήμερον τόσον θυμωμένος μαζή του! Θεοί! τί συμφορά!

Μυρτώ. Ἡσύχασε, Ἕλλη. Τὰ πράγματα θὰ διορθωθοῦν. Ἀλλ' ἀκούω θόρυβον εἰς τὴν θύραν. Φαίνεται ὅτι ἔφθασεν ἡ ξένη σου.

Η ΥΠΟΔΟΧΗ ΤΗΣ ΞΕΝΗΣ

Ἡ Ξένη κατέρχεται ἀπὸ τὸ φορεῖον της καὶ ἡ Ἕλλη τὴν ὑποδέχεται εἰς τὴν ἐξώθυραν,

ἐνῶ αἱ δοῦλαι τῆς προσφέρουν δῶρα καὶ τῆς ἀναγγέλουν ὅτι τὸ λουτρὸν εἶναι ἕτοιμον).

Ἕλλη. Καλῶς ἦλθες, ξένη, εἰς τὸν οἶκον τοῦ Κλινίου. Ὁ ξένος εἶναι ἀπεσταλμένος τοῦ Θεοῦ, καὶ φέρει τὴν χαρὰν εἰς τὸν φιλοξενοῦντα οἶκον.

Ξένη. Σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὴν καλὴν ὑποδοχήν.

Ἕλλη. Δοῦλαι, βοηθήσατε τὴν ξένην, στηρίξατέ την νὰ κατέλθῃ. Ἀφαιρέσατε τὸν πέπλον της. Λύσατε τὰ σανδάλιά της, καὶ νίψατε τοὺς πόδας της.... Ἀγαπητή φίλη, ἔρχεσαι διὰ πρώτην φορὰν εἰς Ἀθήνας;

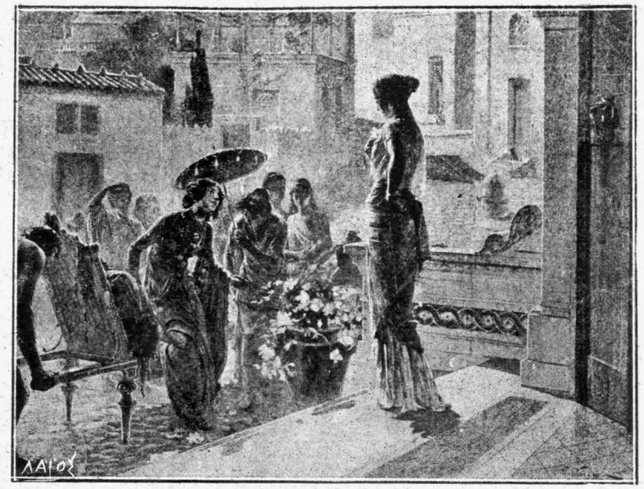

ΚΑΛΩΣ ΗΛΘΕΣ, ΞΕΝΗ

Ξένη. Εἶχα ἔλθει καὶ ἄλλοτε. Ὁ σύζυγός μου εἶναι Ἀθηναῖος. Ἡ ἐργασία του τὸν ἔφερεν εἰς τὴν νῆσον μας, ὅπου καὶ μὲ ἐνυμφεύθη. Ἀλλ' ὅτε τὸ πρῶτον μὲ ἔφερεν εἰς τὴν πατρίδα του, ὑπέστημεν μεγάλας συμφοράς. Πειραταὶ μᾶς συνέλαβαν, ὅταν ἐφεύγαμεν· καὶ κατωρθώσαμεν μὲν ἡμεῖς νὰ σωθῶμεν, ἀλλὰ ἡ μικρά μας κόρη ἐξηφανίσθη.

ΕΙΣ ΣΤΟΝ ΟΙΚΟΝ ΤΗΣ ΙΕΡΕΙΑΣ

Ἕλλη. Συγχώρησέ με, ξένη, ἐὰν σοῦ ἐνθύμησα τὸ ὀδυνηρόν αὐτὸ δυστύχημα. Ὅλοι μας ἔχομεν τὰς θλίψεις μας. Εἴθε τὰ εὐγενῆ θεάματα τῆς ἡμέρας αὐτῆς νὰ ἀνακουφίσουν τὴν πονεμένην ψυχήν σου.

Ξένη. Ἦτον ἡ ἐπιθυμία μου πάντοτε νὰ παρευρεθῶ εἰς τὴν ἑορτὴν αὐτήν, μὲ τὴν ὁποίαν δὲν ἠμπορεῖ νὰ συγκριθῇ καμμία ἄλλη εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Αἱ Ἀθῆναι εἶναι ἀσύγκριτοι, εἶναι τὸ φῶς τοῦ κόσμου.

Ἕλλη. Χαίρω πολύ, ξένη, δι' ὅσα μοῦ λέγεις. Οἱ ἔπαινοι τῆς πόλεώς μας δὲν ἔχουν τὴν ἀξίαν των, παρὰ εἰς τὸ στόμα τῶν ξένων. Καὶ τώρα κάμε μου τὴν χάριν νὰ δεχθῇς τὰ δῶρα μου αὐτά. Τὸ διάδημα αὐτό, τὴν χρυσῆν τοῦ λαιμοῦ ἅλυσιν καὶ τὸ λεπτοδουλευμένον αὐτὸ δο-

Η ΕΛΛΗ ΜΕ ΤΟΥΣ ΙΔΙΚΟΥΣ ΤΗΣ ΜΕΤΑΒΑΙΝΕΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΜΠΗΝ

χεῖον. Πηγαίνομεν. Τὸ δωμάτιόν σου εἶναι ἕτοιμον καὶ ἠμπορεῖς νὰ ἀναπαυθῇς. Ὅταν ξεκουρασθῇς ὀλίγον, θὰ ἔλθωμεν νὰ σὲ πάρωμεν διὰ νὰ ἐξέλθωμεν μὲ τὴν φίλην μου Μυρτώ. Καλὴν ἀνάπαυσιν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΙΚΟΝ ΤΗΣ ΙΕΡΕΙΑΣ

(Ἡ Ἕλλη, ἡ Μυρτὼ καὶ ἡ Ξένη, εἰς τὸν οἶκον τῆς Ἱερείας, εἰς τὸν ὁποῖον ἔμενεν ἡ Ἰσμήνη διὰ τὰ κεντήσῃ τὸν πέπλον τῆς Ἀθηνᾶς.)

Ἕλλη. Ἐπίτρεψε νὰ φιλήσω τὴν κόρην μου πρὶν νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν πομπήν, καὶ νὰ σὲ εὐχαριστήσω διὰ τὴν φιλοξενίαν ὅπου τῆς προσέφερες.

Ἱέρεια. Δὲν ἔκαμα παρὰ τὸ καθῆκον μου ὡς ἱέρεια τῆς θεᾶς, πρὸς τὴν εὐσεβῆ Ἰσμήνην σου.

Ξένη. Ὥστε ἐξ μῆνας τώρα ἡ κόρη σου κατοικεῖ ἐδῶ καὶ μοιράζει τὴν ζωήν της εἰς τὸν ναὸν καὶ εἰς τὸ κέντημα τῆς θεᾶς. Καὶ δὲν εἶνε τοῦτο βαρὺ διὰ παιδάκι δώδεκα ἐτῶν.

Μυρτώ. Δὲν ἐβαρύνθης πειὰ μικρά μου Ἰσμήνη; Καὶ δὲν ἐζήλευες τὰ κοριτσάκια τῆς ἡλικίας σου ποῦ ἔτρεχαν εἰς τοὺς ἀγροὺς καὶ ἐχόρευαν καὶ ἔριπταν τὴν σφαῖραν;

Ἰσμήνη. Πῶς! ἀλλ' αὐτὲς θὰ μὲ ἐζήλευαν ποῦ εἶμαι ἡ ἐκλεκτὴ καὶ ὑπερηφανεύομαι διότι μοῦ ἔτυχεν ἡ τιμὴ νὰ κεντήσω τὸν πέπλον τῆς θεᾶς.

Ἱέρεια. Πολὺ καλὰ ὁμιλεῖς, Ἰσμήνη. Τὰ αἰσθήματα τῆς κόρης σου, Ἕλλη, σὲ ἀνταμείβουν διὰ τοὺς κόπους τῆς καλῆς ἀνατροφῆς ὅπου τῆς ἔδωκες.

Ἰσμήνη. Ἡ ἱέρεια ἦτο καλὴ δι' ἐμέ. Μοῦ διηγεῖτο ὡραίους μύθους καὶ μὲ ἔμαθε πῶς εἰς τὸν παλαιὸν καιρὸν δύο θεοὶ ἐδιαφιλονικοῦσαν τὰ πρωτεῖα εἰς τὴν πόλιν μας καὶ πῶς ἡ καλή μας θεὰ ἐνίκησεν.

Ἱέρεια. Ἡ πομπὴ ἑτοιμάζεται, Ἰσμήνη. Ἰδὲ τὸ ἱερὸν πλοῖον ἔρθασεν εἰς τὸν λιμένα.

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΟΜΠΗΝ ΤΩΝ ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΩΝ

(Ἡ Ἕλλη, τὰ παιδιά της, ἡ Ξένη καὶ ἡ Μυρτὼ εἶναι τοποθετημένοι εἰς τὸ ἐπάνω μέρος μιᾶς κλίμακος, κάτω ἀπὸ τὴν ὁποίαν θὰ περάσῃ ἡ πομπὴ διὰ νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὴν Ἀκρόπολιν.)

Ἕλλη. Τέλος πάντων ἀπ' ἐδῶ θὰ ἰδοῦμεν πολὺ καλά. Ἀλλά, θεοί, τί κόσμος καὶ τί συνωστισμός! Ἐνόμισα ὅτι δὲν θὰ ἐρθάναμεν ποτέ.

Μυρτώ. Ἐγὼ εἶμαι ἐνθουσιασμένη. Μ' ἀρέσει τόσον νὰ σπρώχνω καὶ νὰ μὲ σπρώχνουν. Νὰ ἀπαντῶ φίλας καὶ φίλους· ξεκαρδίζομαι ἀπὸ γέλοια καὶ διασκεδάζω....

Ἕλλη. Πρόσεχε τὰ λόγια σου, Μυρτώ. Καὶ σύ, ξένη, εἶδες ἴσως συμπατριώτας σου μεταξὺ τοῦ πλήθους αὐτοῦ; Ποτὲ δὲν ἐνθυμοῦμαι τόσον πολὺν κόσμον. Φαίνεται ὅτι ἦλθαν ξένοι ἀπὸ παντοῦ, διὰ νὰ ἰδοῦν τὰ ἐγκαίνια τῶν θαυμαστῶν αὐτῶν ἔργων, μὲ τὰ ὁποῖα ὁ Περικλῆς ἐστόλισε τὴν πόλιν. Ἡ θεά μας ἔχει τέλος πάντων τὸν θαυμάσιον ναόν της τὸν Παρθενῶνα, τὸ ἀριστούργημα αὐτὸ τοῦ κόσμου ὅλου.

Μυρτώ. Ἰδέτε πόσον καλὰ φαίνεται ἀπ' ἐδῶ. Τί ἁρμονία ἀναλογιῶν, τί ὡραιότης γραμμῶν καὶ πῶς τὸ οἰκοδόμημα ὅλον φαίνεται ἕτοιμον νὰ πετάξῃ εἰς τὸν γαλανὸν οὐρανόν μας.

Ξένη. Καὶ ποῖοι καλλιτέχναι τὸν ἔκαμαν;

Ἕλλη. Ἀρχιτέκτονες εἶναι ὁ Καλλικράτης καὶ ὁ Ἰκτῖνος καὶ ὁ Φειδίας εἶναι ὁ γλύπτης, ὁ ὁποῖος εἰργάσθη τὰ ἀγάλματα τῶν μετώπων καὶ ἔκαμεν αὐτὰ τὰ ἀνάγλυφα, τῶν ὁποίων τὰ μαρμάρινα πρόσωπα φαίνονται ὡς νὰ ἀναπνέουν.

Ἡ μικρὰ Μακαρία. Μητέρα! Ἡ πομπὴ ἐξεκίνησε. Νά! ἐμπρὸς εἶναι οἱ γέροντες μὲ τοὺς ὡραίους μανδύας καὶ τὰς μακρὰς ῥάβδους των.

Ἕλλη. Εἶναι οἱ νομοθέται.

Ἡ μικρὰ Μακαρία. Νὰ καὶ τὰ λευκοφορεμένα κορίτσια.

Πρώτη εἶναι ἡ Ἰσμήνη μας, μητέρα, βλέπεις;

Μυρτώ. Ναί! εἶναι ἐκείνη, ποῦ μὲ τοὺς βραχίονας κυκλικὰ σᾶν τὰ χέρια ἀμφορέως, κρατεῖ ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι της τὸ ἱερὸν κάνιστρον.

Ἕλλη. Νὰ καὶ οἱ διευθύνοντες τὴν πομπήν, καὶ οἱ ἄρχοντες, καὶ οἱ ἐπὶ τῶν θυσιῶν. Κύτταξε παρὰ κάτω εἰς τὴν πεδιάδα, ἐκεῖ ὅπου σχηματίζεται ἕνα μικρὸ σύννεφο σκόνης. Εἶναι οἱ νέοι ἱππεῖς. Ἰδὲ πόσον ὡραῖα κάθονται ἐπάνω εἰς τὰ θεσσαλικά των ἄλογα, τὰ ἀνυπόταχτα. Ἰδὲ τὰ σώματα των πῶς λυγίζουν πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ πῶς οἱ ὡραῖοι μανδύαι των ἀνεμίζονται εἰς τὸν ἀέρα. Νὰ καὶ ὁ υἱός μου, ἐκεῖνος ἐκεῖ πρὸς τὰ δεξιά.

Ξένη. Τὸν βλέπω. Εἶναι ρωμαλαῖος καὶ κομψὸς 'σὰν νέος θεός. Τί ἐλαστικότης κινήσεων καὶ πόση εὐφυΐα εἰς τὸ βλέμμα καὶ εἰς τὸ πρόσωπον. Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται 'σὰν κάποιον νὰ διέκρινε μέσα εἰς τὸ πλῆθος.

Ἕλλη. Ὄχι βέβαια ἡμᾶς· σὲ παρακαλῶ, Μυρτώ, παρακολούθησε τὸ βλέμα τοῦ νέου.

Μυρτώ. Πρὸς τί; Δὲν μαντεύῃς λοιπὸν ποῖον βλέπει; Ὁ διψασμένος ταξειδιώτης ζητᾷ τὸ δροσερὸ τῆς πηγῆς νερὸ καὶ ὁ ἐρωτευμένος τὸ βλέμμα τῆς ἀγαπημένης του.

Ἕλλη. Ποιὸς θὰ μοῦ ἔλεγεν, ὅτι τὸ παιδί μου θὰ ἐπερνοῦσε τόσο κοντά μου, μὲ τὸ βλέμμα ἐστραμμένον πρὸς ἄλλην.

Η ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΙΣ

(Εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Ἕλλης. Ὁ υἱός της Κλεόβουλος παρουσιάζεται ὁδηγῶν τὴν παίκτριαν τοῦ αὐλοῦ. Ἡ ξένη.)

Ἕλλη. Τέλος σὲ βλέπω, ἀγαπητό μου παιδί, δόξα καὶ λύπη ἐκείνης ποῦ σὲ ἐγέννησε.

Κλεόβουλος. Μητέρα, σὲ παρακαλῶ νὰ δεχθῇς μὲ καλωσύνην τὴν κόρην αὐτὴν καὶ νὰ ὁμιλήσῃς εἰς τὸν πατέρα διὰ τὸν γάμον μου μετ' αὐτῆς.

Ξένη. Ἐπιτρέπεται; Δὲν θέλω νὰ εἶμαι ἀδιάκριτος παρισταμένη εἰς οἰκογενειακά...

Ἕλλη. Μεῖνε. Εἶσαι γυναῖκα καὶ εἶσαι μητέρα. Ἀλλὰ πῶς θὰ πείσω τὸν Κλινίαν νὰ παραδεχθῇ νύμφην μὴ ἀθηναίαν, καὶ γεννημένην δούλην. Δὲν εἰξεύρεις ὅτι αἱ Ἀθῆναι ἐξέλεξαν ὡς ἔμβλημα τῆς ἐγχωρίου ἀοιδοῦ, τὸ τζιτζίκι, γέννημα τῆς γῆς μας, ποῦ τραγουδεῖ ἐλεύθερα;

Κλεόβουλος. Ναί, μητέρα. Ἀλλὰ δόσε τὴν ἄδειαν εἰς τὴν αὐλητρίδα νὰ ὁμιλήσῃ.

Ἕλλη. Μίλησε λοιπὸν σύ, τὴν ὁποίαν δὲν εἰμπορῶ νὰ μισήσω. Εἰπέ μου ποία εἶσαι σύ, ἡ τόσον μελαγχολική:

Ἡ αὐλητρίς. Μήπως καὶ ἐγὼ ἠξεύρω; ποῦ ἐγεννήθηκα, ποῖοι εἶναι οἱ γονεῖς μου καὶ πῶς μὲ ὠνόμαζαν;

Ξένη, μέσα της. Ἡ φωνή της μὲ ἐτάραξε.

Ἕλλη. Κόρη, τί θέλεις νὰ εἰπῇς;

Ἡ αὐλητρίς. Ἄκουσε. Ἡ γυναῖκα ποῦ μὲ ἔχει μαζί της δὲν εἶναι μητέρα μου. Μὲ ἠγόρασε μικρὸ παιδὶ καὶ μὲ ἀνέθρεψεν ἀπὸ οἶκτον. Διότι δὲν ἐγεννήθην δούλη, ὡς νομίζεις, Ἕλλη. Οἱ γονεῖς μου ἦσαν πλούσιοι καὶ κατοικοῦσαν εἰς μακρεινὴν νῆσον. Πειραταὶ προσέβαλαν τὸ πλοῖον των καὶ ἐγὼ ἔμεινα μαζί των.

Ἕλλη. Θεοί! ποία ἰδέα βασανίζει τὸ πνεῦμα μου.

Ἡ αὐλητρίς. Καὶ μὲ ἐπώλησαν εἰς τὴν γυναῖκα αὐτὴν τοῦ ἄσματος. Ὁ συζυγός της ἦτο ραψῳδὸς καὶ ἐτραγουδοῦσε τὰ παθήματα τοῦ Ὀδυσσέως μὲ συνοδείαν τοῦ αὐλοῦ καὶ τῆς λύρας μου. Ὦ! Δέσποινα· θέλεις νὰ σοῦ παίξω τὸ ἆσμα τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Ὀδυσσέως εἰς τὴν Ναυσικάν! Θὰ ἰδῇς πῶς χρωματίζεται ὁ τρόμος τῆς κόρης τοῦ βασιλέως

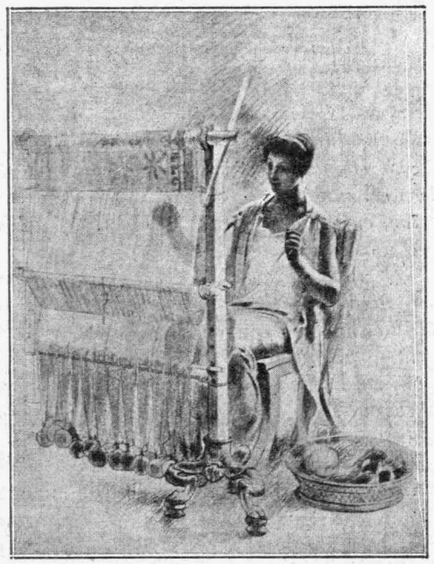

ΚΛΕΙΣΜΕΝΗ ΕΡΓΑΖΟΜΑΙ

τῶν Φαιάκων καὶ τῶν γυναικῶν της πρὸ τοῦ ἀγνώστου ἀνδρός.

Ἕλλη. Παῖξε, ψάλλε, ὦ κόρη. Ἡ μουσικὴ εἶναι ἡ γλῶσσα τῶν εὐνοουμένων ἀπὸ τοὺς θεοὺς θνητῶν.

(Ἡ αὐλητρὶς παίζει τὸν αὐλόν της, ἐνῶ ἡ ξένη φαίνεται νὰ τὴν παρατηρῇ μὲ ἀγωνίαν).

Ἕλλη. Εἶσαι θεία. Καὶ ἐννοῶ τὸν ἔρωτα τοῦ υἱοῦ μου. Ἀλλὰ εἰπέ μου, ὦ νέα. Δὲν ἐνθυμεῖσαι τίποτε ἀπὸ τοὺς γονεῖς σου. . . .

Αὐλητρίς. Τίποτε. Ἔχω μόνον ἕνα μικρὸ ἐγκόλπιον μὲ γραφὰς ὡραίας... Εἰς τὴν ὄχθην ἑνὸς ρυακίου, μέσα εἰς ἀνθισμένες δάφνες, δύω ὡραῖα παιδιὰ παίζουν. . .

Ξένη. Καὶ τραβοῦν ἕνα μικρὸ κατσικάκι ἀπὸ τὰ κέρατα;

Ἕλλη. Ναί. Ἰδοὺ τὸ ἐγκόλπιον μου.

Ξένη. (μὲ ἀγωνίαν ἁρπάζει καὶ βλέπει τὸ χρυσὸ κόσμημα).

Ναί! Θεοί! εἶναι δυνατὴ τοιαύτη εὐτυχία! Τῆς τὸ ἐκρέμασα ἐγὼ εἰς τὸν λαιμὸν τὴν ἡμέραν ποῦ ἐγεννήθη....

Ἡ αὐλητρὶς ριπτομένη εἰς τὴν ἀγκάλην της. Μητέρα μου!

Ξένη. Κόρη μου ἀγαπημένη. Σύ, τὴν ὁποίαν εἶχα κλαύσει ὡς νεκράν.

Ἕλλη. Τί χαράν, ξένη σοῦ στέλλουν σήμερον οἱ θεοὶ εἰς τὸν οἶκον μου.

Ναυσικᾶ ἡ Φιλάρχαιος

ΠΝΟΗ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΥ

ΕΚΑΜΑΝ τὸν συνηθισμένον τους μικρὸν περίπατον εἰς τὴν λεωφόρον Κηφισιᾶς, ὡς τὰ Παραπήγματα, καὶ 'ς τὸ γυρισμό, βράδυ πιά, καθὼς ἐπερνοῦσαν ἀπὸ τὸ Ζυθοπωλεῖον, ἐκάθησαν ἔξω, 'στὴν αὐλή, νὰ πάρουν ἕνα ποτῆρι μπύρα.

'Ο καιρὸς ἦταν ἀνώμαλος. Ὅλη ἡ ἀστασία τοῦ ἀττικοῦ κλίματος ἐφανερώθη εἰς τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας ἐκείνης. Τὸ πρωῒ ἔκαμε ζέστη, τὸ μεσημέρι ἐδρόσισε· τὸ ἀπομεσήμερον ἐφύσησε ἀέρας ψυχρός· τὸ ἀπόγευμα ὁ ἀέρας ἔπεσε· ἀλλὰ τὰ σύννεφα ἐσχημάτιζαν ἕνα μακρινὸν, χαμηλὸν καὶ σκοτεινὸν τεῖχος ἀπὸ τὸν δυτικὸν ὁρίζοντα,—κάπου εἶχε βρέξει, — καὶ ὁ ἥλιος ἐκρύφθηκε ἀπό τὶς πεντέμισυ.

'Ο Κωστῆς εἶχε πάρει 'ς τὸ χέρι τὸ καλοκαιρινό του ἐπανωφόρι, καὶ ἡ Μίννα τὴν ἐλαφρότερη μπέρτα της, ἀπὸ μαῦρες δαντέλλες. 'Αλλὰ μ' ὅλο τὸ τεῖχος τῶν συννέφων, ἀκίνητον ἐκεῖ-κάτω, τὸ δειλινὸν εἶχε γίνει τόσο χλιαρὸν καὶ τόσο ρὸδινον καὶ τόσο γαλήνιον, ὥστε εἰς τὸ διάστημα τοῦ περιπάτου δὲν εἶδαν τὴν ἀνάγκην νὰ τὰ φορέσουν, οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ἡ ἄλλη.

Μόνον ὅταν ἐκάθησαν 'στὴν αὐλὴ τοῦ Ζυθοπωλείου, ἡ Μίννα ἔρριψε 'στοὺς ὤμους της, τοὺς τορνευτοὺς καὶ πλατεῖς, τὶς μαῦρες δαντέλλες, καὶ ἔκρυψε τὸ λευκοκίτρινο μεταξωτὸ πουκαμισάκι της, ὡς τὴν μέσην τοῦ ὑψηλοῦ της κορμοῦ.

— Δὲ φορεῖς καὶ σὺ τὸ ἐπανωφόρι σου; εἶπεν ἤσυχα 'στὸν ἄνδρα της.

'Αλλ' εἰς ἀπάντησιν, ὁ Κωστῆς τὸ ἔρριξεν εἰς τὴν καρέκλαν ποῦ ἐπατοῦσε τὰ πόδια του, καὶ μὲ τὸ κεφάλι ἔκαμε νεῦμα ἀρνητικόν.

— Μὰ φόρεσέ το, καϊμένε! ἐπέμεινεν ἡ Μίννα. Θὰ εἶσαι ἱδρωμένος.

—Ἄ, μπᾶ! μόνο κουρασμένος, ἀπεκρίθη ὁ Κωστῆς, κ' ἐξαπλώθη, ἰσχνὸς καὶ βαρετός, ὅσον ἀναπαυτικώτερα μποροῦσε 'σ τὸν ξύλινο καναπέ. Ἔπειτα βλέπεις νὰ φυσᾷ καθόλου; φύλλο δὲν κουνιέται.

Πραγματικῶς· οἱ δαντελλένιες σκιὲς τῶν δενδρυλλίων τῆς αὐλῆς, ποῦ τὶς ἔρριχνε ζωηρὲς καὶ ὑποπράσινες 'στὶς μαρμαρένιες πλάκες ὁ ἠλεκτρικὸς ἥλιος τῆς εἰσόδου, ἦταν ὅλως διόλου ἀκίνητες. 'Η Μίννα εἶχε καρφωμένα τὰ μάτια της κάτω καὶ δὲν ἔλεγε λέξι. 'Ο Κωστῆς ἐπίσης ἐσιωποῦσε, μὲ τὸ κεφάλι ψηλά, περιμένων τὴ μπύρα καὶ τὶς γαρίδες ποῦ εἶχε παραγγείλει.

Ὅσα εἶχον νὰ 'ποῦν τὰ εἶπαν. 'Ετελείωσαν ἐκεῖνα, ποῦ πρὸ ὀλίγου ἀκόμη καιροῦ θὰ τὰ ἐνόμιζαν ἀτελείωτα.... 'Η ἴδια αὐλή, ποῦ ἄκουσεν ἄλλη φορὰ τὴν ἐρωτική τους φλυαρία, τοὺς ἔβλεπε τώρα ὕστερα οιωπηλούς, στενοχωρημένους ἀπὸ τὴ μοναξιά τους. Μόνον ὅταν 'στὴν παρέα τους, ἐπροστίθετο κανένας φίλος, καμμία φίλη, ἐζωήρευαν καθένας χωριστά.

Παντρεμμένοι ἀπὸ δύο σχεδὸν χρόνια, πάντα ἀγαπημένοι, ἀλλὰ μὲ τὴν ἀγάπη ἐκείνη τὴν ἥσυχη, τὴν εἰρηνικὴ τῶν συζύγων, ποῦ μόνον ὀλίγες στιγμὲς τρυφερότητος ἔχει καὶ ποῦ καταντᾷ τυπικὴ καὶ κανονισμένη σὰν ρολόγι, ἄρχιζαν νὰ βαριέται ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

Μὲ τὸ κρύφιον καὶ ἀνέκφραστον αὐτὸ αἴσθημα, ἦταν ἀνακατευμένη καὶ κάποια τύψις· Γιατὶ καθένας τους ἐνόμιζε πῶς τὸ αἰσθάνεται μόνον αὐτός, καὶ διὰ τὸν ἄλλον εἶχε τὴν ἰδέαν ὅτι ἡ καρδία του εἶνε πάντα ἡ ἴδια, ὅπως ἡ διάθεσίς του ἀμετάβλητη. 'Αλλ' ἡ ἀπάτη καὶ ἡ τύψις αὐτὴ ἴσα-ἴσα τοὺς ἐστήριζεν εἰς τὴν ἀγάπην, καὶ τοὺς ἔκαμνε μάλιστα νὰ εὑρίσκουν ἀρκετὰ συχνὰ, —γι' ἀνδρόγυνο δύο χρονῶν,— καὶ στιγμὲς τρυφερότητος ἀληθινῆς.

Ἄξαφνα οἱ δαντελλένιες σκιὲς ἐτρεμούλιασαν. Ἕνα φύσημα ἐλαφρότατον ἔσεισε τὰ φύλλα τῶν δενδρυλίων. 'Η Μίννα ἐσήκωσε τὰ μάτια. Κάτι θέλησε νὰ πῇ, ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ ὑπηρέτης ἔφερε τὴ μπύρα, καί μεγάλες κόκκινες γαρίδες, μὲ ὀρεκτικὸ μαῦρο ψωμί, ποῦ ἡ Μίννα ἐτρελλαίνετο.

—Φέρε καὶ τὴ μουστάρδα, εἶπεν ὁ Κωστῆς.

Τῶρριξαν στὸ μικρὸ φαγοπότι μὲ ὄρεξι, μὲ ἡδονή. Στὸ τέλος ὁ Κωστῆς ἄναψεν ἕνα τσιγάρο, ἀκούμπησε τὴ ράχι του σ'τὸν τοῖχο, κ' ἐκύτταζε μακάριος τὸν οὐρανό. 'Η Μίννα, μισοζαλισμένη ἀπὸ ἐνάμισυ ποτῆρι, ἔβαλε τὸ ἕνα πόδι ἀπάνω 'σταλλο, ἔπαιζε μὲ τὶς κορδέλες τῆς μπέρτας της κ' ἐκύτταζε τὸν ἄνδρα της μὲ χαμόγελο σοβαρό. 'Σ ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα εἶχαν μείνει σιωπηλοί. Λίγες λέξεις ἐπρόφεραν ἀδιάφορες γιὰ νὰ παινέσουν τὶς γαρίδες.

'Ο ἀέρας κάθε τόσο φυσοῦσε καὶ τὰ δενδράκια ἐψιθύριζαν. Δὲν ἦταν δυνατὴ ἡ βραδινὴ ἐκείνη πνοὴ τοῦ φθινοπώρου· ἦταν ὅμως ψυχρή, καὶ μιὰ στιγμὴ ἡ Μίννα αἰσθάνθηκε ἐλαφρὸν ἀνατρίχιασμα.

— Κωστῆ, δέν βάνεις τὸ ἐπανωφόρι σου; Ἄρχισε νὰ φυσᾷ...

— Ἄ, μπᾶ!
— Μὴν κρυώσῃς...
— Ὄχι!
— Καλά!...

Δέν εἶχε δυνάμεις νὰ ἐπιμείνῃ. 'Η ζάλη τῆς μπύρας, τὸ γλυκὸ ἐκεῖνο κάρωμα, τῆς παρέλυσε καὶ τὰ μέλη καὶ τὴ γλῶσσα. Μόνον ὁ νοῦς της ἐδούλευε ζωηρά, καὶ συγχρόνως ἕνα αἰσθημα τρυφερότητος ἐπλημμύριζε τὴν ψυχήν της. 'Εκείνην τὴν ὥραν ἀγαποῦσε ὅλον τὸν κόσμον, καὶ προπάντων τὸν ἄνδρα της... 'Ο καϋμένος ὁ Κωστῆς !... Ἂν κρυώσῃ; Καὶ τὸν ἐφαντάζετο μὲ νευραλγία, τὴ νευραλγία ποῦ τὸν ἔπιανε συχνὰ ὅταν ἐκρύονε, καὶ τὸν ἐβασάνιζε μέρες ὁλόκληρες, μὲ κινίνα, μὲ καφεῖνες καὶ πολλὲς φορὲς μὲ καταπλάσματα. Τὸν ἐφαντάζετο χλωμό, ἀμίλητο, μὲ τὰ μάτια τραγικὰ γουρλομένα ἀπὸ τὸν πόνο, μὲ τὸ πρόσωπο μαντυλοδεμένο κωμικά. Καὶ τὸν ἐλυπεῖτο ἡ ψυχή της. Κ' ἔτρεμεν ἀπὸ μέσα της μήπως ἡ βραδυνὴ ἐκείνη δροσιὰ τὸν πειράξῃ· καὶ μιὰ στιγμὴ ποῦ ἡ πνοὴ τοῦ φθινοπώρου εἰσώρμησε 'στὴν αὐλὴ δυνατώτερα καὶ ψυχρότερη, δὲν ἐβάσταξε καὶ ξαπε :

— Μὰ βάλε, καϊμένε τὸ ἐπανωφόρι σου ; δὲν βλέπεις ποῦ φυσᾷ ;... θὰ σὲ πιάσουν τὰ δόντιά σου.

'Εβαρύνετο καὶ τὸ κεφάλι του ἀκόμη νὰ κατεβάσῃ ἀπὸ τὸ ἀναπαυτικὸ ἐκεῖνο ἀνασήκωμα. Καὶ μολονότι τὸν ἔζωνε κάπου κάπου ἕνα ρίγος, ἀνεπαίσθητο, τὴν ὥραν ἐκείνην τῆς ραθυμίας του ἦτο πολὺ εὐκολώτερο νὰ λογικευθῇ παρὰ νὰ κουνηθῇ,

— Βλέπεις κανένα νὰ φορῇ ἐπανοφόρι ;... Μπᾶ ! εἶνε ζέστη .. Ἔννοια σου καὶ ἂν ἐκρύονα, θὰ τὸ φοροῦσα πρὶν μοῦ τὸ πῇς.

— Καλά ! ἐγὼ 'στὸ εἶπα... δὲν ἀνακατεύουμαι...

— Ναί... ναί... μὴ μοῦ χαλᾶς, καϊμένη, τὴ διάθεσι... εἶμαι τόσῳ καλὰ ἔτσι !

'Η Μίννα ἡσύχασε. Τὸ αἴσθημα τῆς τρυφερότητος ἄρχισε νὰ κατακάθεται 'στὴν ψυχή της σιγὰ σιγά. 'Η φωνὴ τοῦ ἀνδρός της, ποῦ ἔπερνε κάποια τραχύτητα ὅταν ἐλογικεύετο, τῆς ἔφερε ἀμέσως καὶ ἄλλαις εἰκόνες καὶ τῆς ἐξύπνισε τὸν ἐγωϊσμό. Μολοντοῦτο σὲ λίγο, ὅταν ξαναφύσησε δυνατώτερα, ἐσυλλογίσθη πάλι τὸν ἄνδρα της, ἄρρωστο, καὶ τὸν ἐλυπήθη. Τώρα θυμήθηκε τὴ μέση του, ποῦ μιὰ φορὰ τοῦ ἐπόνεσε καὶ τὸν ἔρριξε 'στὸ κρεβάτι δέκα μέρες ἀκίνητο. Πόσο ὑπέφερε καὶ τότε ὁ καϊμένος ! Νύκτες ὁλόκληρες ἔκαμε νὰ κοιμηθῇ καὶ ὅλῳ ἐβογγοῦσε... Ἂν ἐκρύονε κι' ἀπόψε καὶ τὸν ἐξανάπιανε ἡ μέση του ;...

Ὄχι, δὲν κάνει... δὲν πρέπει νὰ φανῇ ἐγωϊστρια... θὰ ἐπιμείνῃ, θὰ τοῦ τὸ ξαναπῇ, καὶ ἂς θυμώσῃ :

— Σὲ παρακαλῶ, Κωστῆ, κάμε μου τὴ χάρι νὰ βάλῃς τὸ ἐπανοφόρι σου...

Καμμία ἀπάντησις.

— Τότε πλήρωσε νὰ φεύγουμε... 'Εδῶ ποῦ καθόμαστε θὰ κρυώσουμε καὶ οἱ δύο... τέτοια ὥρα...

— Οὔφ ! ἔκαμε ὁ Κωστῆς,

— Θὰ σὲ πιάσῃ ἡ μέση σου...

— 'Εσὺ κρυόνεις ;

— Ὄχι, ἐγὼ δὲν κρυόνω... φορῶ τὴ μπέρτα μου, γιὰ σένα τὸ λέγω.

— 'Εγὼ λοιπὸν δὲν κρυόνω... ἄφισέ με ἥσυχο !

'Ωρισμένως ὁ Κωστῆς ἐβαρύνετο νὰ φορέσῃ τὸ ἐπανωφόρι του. Καὶ ὅμως ἐκρύονε, καὶ ἡ ὑποψία ὅτι μποροῦσε νὰ τοῦ πονέσουν τὰ δόντια ἢ ἡ μέση, τοῦ ἐπερνοῦσε ἀπὸ τὸν νοῦν καὶ τοῦ ἐτάρατε τὴν μακαριότητα. Ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ποῦ δὲν θυσιάζουν εὔκολα τὴν εὐχαρίστησι τῆς στιγμῆς γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῆς ὥρας. Ἤξευρε ὅτι ἂν ἐσηκόνετο τώρα νὰ φορέσῃ τὸ ἐπανωφόρι ταυ, δὲν θὰ ξαναύρισκε τὴ γλυκειά του ἀνάπαυσι. Καὶ ὅμως ἐκρύονε. 'Από μιὰ στιγμὴ μάλιστα ποῦ τὸν ἔζωσε ζωηρότερο τὸ ρίγος, ἄρχισε νὰ μετανοῇ γιὰ τὴν ἐπιμονή του, καὶ παρακαλοῦσεν ἀπὸ μέσα του νὰ τοῦ τὸ ξαναπῇ ἡ Μίννα γιὰ νὰ τὸ φορέσῃ, χωρὶς νὰ τὸ κάμῃ τώρα ἔξαφνα, μόνος του, γιὰ ν' ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ στόμα της κανένα «εἶδες ;» ποῦ θὰ τὸν ἐπείραζε.

Τὰ δενδράκια ἐσείοντο τόρα συχνότερα καὶ δυνατώτερα... Σιγὰ-σιγὰ 'στὴ ψυχὴ τῆς Μίννας ἐκατακάθισεν ὅλη ἡ τρυφερότης κ' ἐξύπνησεν ὅλος ὁ ἐγωϊσμός. Ἄλλαι σκέψεις ἐτριγύριζαν 'στὸ κεφάλι της. Καὶ ὅταν ἡ πνοὴ τοῦ φθινοπώρου ἐσηκώθη πάλιν μὲ νέαν ὁρμήν, καὶ τὴν ἔκαμε ν' ἀνατριχιάσῃ σύγκορμα κάτω ἀπὸ τὲς μαῦρες δαντέλλες, ἡ ὀπισσία τοῦ ἀνδρός της ἀρρώστου, 'στὸ κρεββάτι, μὲ δυνατὴ ἰμφλουέντσα, ἐπανῆλθεν ἐμπρὸς εἰς τὰ μάτια της, ἀλλὰ τώρα δὲν τῆς ἐξύπνισε τὸν οἶκτον, — τῆς ἐπροξένησε τρόμον καὶ θυμόν.

Ἂν θὰ ὑπέφερεν αὐτός, ἀλλὰ μαζί του θὰ ὑπέφερε κ' ἐκείνη... Καὶ ἐφαντάσθη ὅλες ἐκεῖνες τὶς νύκτες τῆς ἀγρυπνίας καὶ τοῦ πυρετοῦ, τῶν βόγγων καὶ τῆς παραξενιᾶς, ποῦ τὸν ἐνοσήλευε μόνη της κ' ἐθυσίαζε τὸν ὕπνο της καὶ τὴν ἀνάπαυσί της, κ' ἐκεῖ ποῦ μόλις ἔξανακοιμᾶτο κ' ἔλεγε «ἡσύχασα», ἔπρεπε πάλι νὰ σηκωθῇ, δύο καὶ τρεῖς φορὲς κάθε νύκτα, χειμῶνα, καιρό, καὶ 'στὸ τέλος ἀρρωστοῦσε, σχε-

δὲν καὶ αὐτή, κ' ἔμενε κλεισμένη 'στὸ σπίτι, κ' ἔχανε χορούς καὶ διασκεδάσεις... Ἄ! ὄχι! ἀρρώστειες δὲν μᾶς χρειάζονται! φθάνει πιά!..

Πρωτήτερα, ὅταν ἐσυλογίζετο μὲ οἶκτον μόνον τὸν Κωστῆν, εἶχε περιορισθῆ σὲ λόγια, καὶ ἡ μικρὰ συζήτησις ἐτελείωνε πάντα μ' ἕνα «καλά!» ἀδιάφορο 'στὸ βάθος καὶ βαρετό. Τώρα ὅμως ποῦ ἐσυλλογίσθη τὸν ἑαυτόν της, ἄ, τὸ πρᾶγμα ἦτο πολὺ διαφορετικό... Κ' ἔξαφνα, μὲ ὁρμή, μὲ θυμό, ἐσηκώθη κ' ἐφώναξε:

— Μὰ βάλε λοιπὸν τὸ ἐπωφόρι σου! Θὰ κρυώσῃς, χριστιανέ!

Τὸ ἄρπαξε ἀπὸ τὴν καρέκλα, καὶ τοῦ τὸ ἐφόρεσε σχεδὸν διὰ τῆς βίας.

Ἄλλο ποῦ δὲν ἤθελε κι' ὁ Κωστῆς! Ἡ ἀντίστασίς του ἦταν ψεύτικη καὶ ἀδύνατη. Ἡ στοργὴ τῆς γυναίκας του ἡ ἐνεργητική, ἔδιδε τὴ μόνη λύσι ποῦ ἐπιθυμοῦσε 'στὸ μικρὸ ζήτημα τῆς στιγμῆς. Κ' ὅταν ἐσταύρωσε 'στὸ στῆθος του τὸ ἐπανωφόρι κ' αἰσθάνθηκε τὸ ἰσχνό του σῶμα προφυλαγμένο ἀπὸ τὰ ρίγη, ἐκάθησε 'στὴν ἴδια θέσι, ἐκύτταξε τὴ Μίννα του μὲ τρυφερότητα,—πάντα ὁ ἄνδρας πιὸ ἀπατημένος ἀπὸ τὴ γυναῖκα,— κ' ἐψιθύρισε χωρὶς σχεδὸν νὰ ἀκουσθῆ, «εὐχαριστῶ».

Συγχρόνως ἡ τύψις ἐκείνη, ἡ ἀνακατευμένη μὲ τὸ κρύφιον ἀκόμη καὶ ἀνέκφραστον αἴσθημα τῆς ἀμοιβαίας των ψυχρότητος—, πνοὴ φθινοπώρου,– ἐδάγκασε δυνατὰ τὴν καρδιὰ τοῦ Κωστῆ.

('Απὸ τὰ νέα διηγήματα τοῦ κ. Γρ. Ξενοπούλου)

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΜΑΡΙΑ ΜΠΑΣΧΙΡΤΣΕΦ
Ἡ ἀλληλογραφία της μὲ τὸν Guy de Maupassant

Γ'.

Γράφετε, γιατὶ ἀνιᾶτε φρικωδῶς! Ὦ μὲ τὶ τρόπον σκληρὸν μοῦ ἀφαιρεῖτε τὴν εὐχαρίστησιν, ποῦ θὰ μοῦ ἔκαμνε τὸ γράμμα σας ... τὸ ὁποῖον ἔφθασεν εἰς καλὴν στιγμὴν καὶ μὲ ἐμάγευσε. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι διασκεδάζω μαζή σας, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ σᾶς γνωρίζω ὅσον νομίζετε. Σᾶς ὁρκίζομαι ὅτι ἀγνοῶ τὸ χρῶμα σας καὶ τὰς διαστάσεις σας καὶ ὅτι ὡς ἄνθρωπον δὲν σᾶς γνωρίζω παρὰ διὰ μέσου τῶν γραμμῶν ποῦ μοῦ γράφετε καὶ πάλιν καὶ αὐτὲς μὲ τόσην πονηρίαν καὶ πόζαν.

Τέλος πάντων δὲν εἶσθε κουτὸς ὡς σχολαστικὸς πραγματιστὴς καὶ ἡ ἀπάντησίς μου θὰ ἐνεκλειε κόσμον, ἂν δὲν ἐκρατούμην ἀπό φιλοτιμίαν. Δὲν θέλω νὰ νομίσετε ὅτι κάμνω τὰ δυνατά μου γιὰ νὰ σᾶς ἀρέσω.

Καὶ τώρα ἂς ἔλθωμεν εἰς τὴς κοινοτοπίες. Εἶναι τόσες πολλές, ὅσως λέτε ... Ἀλλ' ἡ τέχνη ἀκριβῶς συνίσταται εἰς τὸ νὰ μᾶς κάμνῃ νὰ τὰς ἀνεχώμεθα, ὅταν μᾶς παρουσιάζωνται χαριτωμένα, ὅπως κάμνῃ ἡ φύσις μὲ τὸν αἰώνιον ἥλιόν της καὶ τὴν γηραιὰν γῆν της καὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους της τοὺς κομμένους ὅλους εἰς τὸ ἴδιο σχέδιο καὶ μὲ τὰ ἴδια ἀπάνω κάτω αἰσθήματα. Καὶ μήπως οἱ μουσικοὶ δὲν ἔχουν ὀλίγους μόνον ἦχους καὶ οἱ ζωγράφοι ὀλίγα χρώματα ... Ἀλλὰ σεῖς ὅλα αὐτὰ τὰ ξέρετε καλλίτερα ἀπὸ 'μένα καὶ μὲ προκαλεῖτε διὰ νὰ σᾶς δείξω τί ξέρω ... Μεγάλη μου τιμὴ! ἀλήθεια ...

Κοινοτοπία βέβαια ἡ μητέρα μὲ τοὺς Πρώσσους εἰς τὴν φιλολογίαν, ὅσον καὶ ἡ Jeanne d'Arc εἰς τὴν ζωγραφικήν. Ἀλλ' εἶσθε βέβαιος ὅτι δὲν θὰ εὑρεθῇ κανένας τόσον ἄξιος, ὥστε νὰ ἠμπορέσῃ νὰ γράψῃ κἄτι καινούργιο καὶ συγκινητικὸ ἐπάνω εἰς τὰ θέματα αὐτά;

Τώρα βέβαια ὡς χρονογράφημα παραδέχομαι ὅτι δὲν ἦτο καὶ τόσον κακό. Καὶ ἡ ἄλλες σας κοινοτοπίες γιὰ τὴν τόσο κοπιαστικὴν δουλειά σας. Μὲ πέρνετε γιὰ γυναικούλα ποῦ σᾶς νομίζει ποιητὴν καὶ θέλετε νὰ μὲ φωτίσετε. Ἀλλὰ δὲν εἶσθε πρωτότυπος. Ἡ George Sand ἔλεγεν ὅτι εἰργάζετο γιὰ χρήματα καὶ ὁ ἐργατικὸς Flaubert ἐκήρυξεν εἰς τὸν κόσμον τὴν τρομερὰν ἀγωνίαν του, ἡ ὁποία ἄλλως τε γίνεται καταφανὴς εἰς τὸ ἔργον του. Ἐνῷ ὁ Balzac δὲν ἐπαραπονεῖτο ποτὲ καὶ ἦτο ἐνθουσιασμένος δι' ὅ,τι ἔκαμνε. Ὡς πρὸς τὸν Montesquieu, τὸ γοῦστο του διὰ τὴν μελέτην του ἦτο τόσο ζωηρόν, ὥστε δὲν ἔγεινε μόνον ἡ πηγὴ τῆς δόξης του, ἀλλὰ καὶ τῆς εὐτυχίας του, ὡς θὰ ἔλεγεν ἡ δασκαλίτσα τοῦ φανταστικοῦ σχολείου σας.

Ὡς πρὸς τὸ ὅτι πωλεῖτε ἀκριβὰ τὴν ἐργασίαν σας κάμνετε πολὺ καλά, διότι δὲν ὑπάρχει βεβαίως δόξα μεγάλη χωρὶς χρήματα, ὅπως λέγῃ ὁ Ἰουδαῖος Βααρόν, ὁ σύγχρονος τοῦ Ἰώβ (ἀποσπάσματα τοῦ σοφοῦ Spitzbube τοῦ Βερολίνου) Ἄλλως τε μέσα εἰς ἕνα πλούσιον πλαίσιον ὅλα φαίνονται καλλίτερα, τὸ κάλλος, ἡ μεγαλοφυΐα, ἀκόμη καὶ ἡ πίστις. Καὶ μήπως ὁ Θεὸς δὲν κατέβηκε μόνος του νὰ ἐξηγήσῃ εἰς τὸν δοῦλον του Μωϋσέα, πῶς νὰ ἐστόλιζε τὴν πολύτιμον θήκην τοῦ νόμου μὲ χερουβεὶμ χρυσᾶ καὶ λεπτοδουλεμένα... Ὥστε ἀλήθεια ἀνιᾶτε καὶ εὑρίσκετε ὅλα ἀ διάφορα, καὶ δὲν ἔχετε οὔτε μιᾶς πεντάρας ποίησιν καὶ μ' αὐτὰ νομίζετε ὅτι θὰ μὲ τρομάξετε! Ἀλλ' ἐγὼ μοῦ φαίνεται πῶς σᾶς βλέπω μὲ μιὰ πολὺ μεγάλη κοιλιά, μὲ κοντὸ γελέκι, χρώματος ἀορίστου καὶ ποῦ τοῦ λείπει τὸ τελευταῖο κουμπί. Καὶ μ' ὅλα αὐτὰ μοῦ κινεῖτε τὸ ἐνδιαφέρον καὶ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιατὶ ἀνιᾶτε· ἐγὼ εἶμαι κἀποτε μελαγχολική, χωρὶς θάρρος ἢ καὶ μανιώδης, ἀλλὰ δὲν βαρειοῦμαι ποτέ..

Δὲν εἶσθε ὁ ἄνθρωπος ποῦ ζητῶ; Δυστυχία! (ἰδοὺ ἡ θυρωρός). Θὰ εἶσθε πολὺ καλός, ἂν μοῦ ἐλέγετε πῶς εἶναι ὁ ἄνθρωπος αὐτός...Δὲν ζητῶ κανένα, Κύριε, καὶ νομίζω πῶς οἱ ἄνδρες δὲν πρέπει νὰ εἶναι παρὰ ἀντικείμενα δευτέρας σημασίας διὰ γυναῖκες δυνατὲς (ἰδοὺ ἡ ξύλινηγεροντοκόρη).

Τέλος πάντων θὰ ἀπαντήσω εἰς τὰς ἐρωτήσεις σας καὶ μὲ μεγάλην εἰλικρίνειαν, διότι δὲν θέλω νὰ παίζω μὲ τὴν ἁπλοϊκότητα ἑνὸς μεγαλοφυοῦς ἀνδρός, ὁ ὁποῖος ἀναπαύεται μετὰ τὸ φαγητόν, καπνίζων τὸ τσιγάρο του. Λοιπὸν οὔτε ἀδύνατη, οὔτε παχειά. Τοῦ κόσμου, αἰσθηματικὴ, ρομαντική; Μὰ πῶς τὰ ἐννοεῖτε; Μοῦ φαίνεται ὅτι ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον, μπορεῖ νὰ εἶναι ὅλα αὐτά, ἀναλόγως τῆς στιγμῆς καὶ τῶν περιστάσεων. Εἶμαι τῆς ἐποχῆς καὶ πρὸ πάντων θῦμα ἠθικῶν ἐπιρροῶν, ὥστε ἠμπορεῖ νὰ μοῦ συμβαίνῃ νὰ μὴν ἐννοῶ ἀπὸ ποίησιν, ἀπαράλλακτα ὅπως ἐσεῖς.

Τὸ Ἄρωμα μου! Ἡ ἀρετή. Προστυχιὲς ; τίποτε. Ναί, λαίμαργη ἢ μᾶλλον δύσκολη. Τὸ αὐτί μου εἶναι μικρό, ὀλίγον κανονικό, ἀλλὰ ἔμορφο. Τὰ μάτια στακτιά. Ναὶ μουσικός, ἀλλ' ὄχι τόσον πιανίστα, ὅσο θὰ εἶναι ἡ δασκαλίτσα τοῦ παρθεναγωγείου... Ἂν δὲν ἤμουν 'πανδρευμένη θὰ μποροῦσα νὰ διαβάζω τὰ φρικτά σας βιβλία;

Εἶσθε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν γλυκύτητα τοῦ χαρακτῆρος μου; Ἂν ναί, ξεκουμπώσετε ἀκόμη 'ψηλότερα τὸ γελέκι σας καὶ ἐνθυμηθῆτε με εἰς τὸ βασίλευμα τῆς ἡμέρας... Ἂν ὄχι... Τόσον τὸ χειρότερον. Εὑρίσκω ὅτι σᾶς εἶπα πολλὰ εἰς ἀντάλλαγμα τῶν ἰδικῶν σας. Εἶναι τόλμη, ἂν σᾶς ἐρωτήσω ποίους μουσικοὺς καὶ ζωγράφους προτιμᾶτε. Καὶ ἂν ἤμην ἄνδρας!

Τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν συνοδεύει σκίτσο ἀνδρὸς χορδροῦ, ἀποκοιμωμένου εἰς μίαν πολυθρόναν κάτω ἀπὸ μία χουρμαδιὰ μὲ ἐμπρός του ἕνα τραπέζι, ἕνα μπουκάλι καὶ ἕνα τσιγάρο.

3 Ἀπριλίου

Κυρία μου, ἐπέρασα δέκα πέντε ἡμέρες εἰς τὸ Παρίσι καὶ ἐπειδὴ εἶχα ἀφίσει εἰς τὰς Κάννας τὰς καβαλιστικὰς ὁδηγίας τῆς διευθύνσεώς σας, διὰ τὴν ἀποστολὴν τῶν γραμμάτων μου, δὲν ἠμπόρεσα νὰ σᾶς ἀπαντήσω ἐνωρίτερα.

Ἔπειτα, ξεύρετε, Κυρία, ὅτι μὲ ἐτρομάξατε. Χωρὶς νὰ μὲ εἰδοποιήσετε, μοῦ ἀναφέρετε τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον τὸν Flaubert, τὸν Balzac, τὴν George Sand, τὸν Montesquieu, τὸν ἑβραῖον Ἀαρών, τὸν Ἰώβ, καὶ τὸν σοφὸν Spitzbube τοῦ Βερολίνου καὶ τὸν Μωϋσῆ!

Ὦ! τώρα σὲ γνωρίζω ὡραία μου μάσκα, εἶσθε καθηγητὴς εἰς τὸ ἕκτον Λύκειον τοῦ Λουδοβίκου τοῦ Μεγάλου καὶ ὁμολογῶ ὅτι τὸ εἶχα ὑποπτευθῆ, διότι τὸ χαρτί σας εἶχε μίαν ἀόριστην μυρουδιὰ ταμπάκου. Λοιπὸν παύω νὰ εἶμαι ἁβρὸς —ἂν ὑποτεθῆ ὅτι ἤμην, καὶ θὰ σᾶς μεταχειρισθῶ ὡς Πανεπιστημιακόν, δηλαδὴ ὡς ἐχθρόν. Ἄ! γέρο δάσκαλε, γέρο βλάκα, γέρο λίμα τῶν λατινικῶν! ἠθέλησες νὰ μοῦ περάσῃς γιὰ νόστιμη γυναῖκα. Καὶ ἑτοιμάζεσαι βέβαια νὰ μοῦ στείλῃς τὰ χειρόγραφά σου περὶ Τέχνης καὶ Φύσεως, διὰ νὰ σοῦ τὰ περάσω εἰς κανένα περιοδικὸν ἢ νὰ ὁμιλήσω εἰς κανένα ἄρθρον μου.

Τί καλὰ ποῦ δὲν σὲ εἰδοποίησα ὅτι ἤλθα εἰς τὸ Παρίσι· χωρὶς ἄλλο θὰ σ' ἔβλεπα ἔξαφνα κανένα πρωΐ, νὰ ἄφηνες τὸ 'ψηλό σου γερον τικὸ καπέλλο κατὰ γῆς, νὰ τραβοῦσες ἀπὸ τὴν τσέπη σου ἕνα μάτσο χαρτιά, δεμένα μ' ἕνα σπάγγο καὶ θὰ μοὔλεγες: Κύριε, εἶμαι ἡ κυρία, ποῦ...

Καὶ ὅμως, κύριε καθηγητά, θὰ ἀπαντήσω εἰς μερικὰς ἐρωτήσεις σας. Καὶ πρῶτα σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὰς πληροφορίας ποῦ μοῦ δίδετε διὰ τὸ ἄτομόν σας καὶ τὰς ὀρέξεις, ὅπως καὶ διὰ τὴν εἰκόνα μου, ὡς τὴν ἐφαντάσθητε. Μὰ τὴν πίστιν μου 'μοιάζει πολύ, ἂν καὶ μὲ κἄποιας παραλλαγάς.

1ον Ὀλιγώτερη κοιλιά. 2ον Δὲν καπνίζω ποτέ. 3ον Δὲν πίνω οὔτε μπύρα, οὔτε κρασί, οὔτε σπίρτα, ἀλλὰ καθαρὸ νερό. Ὥστε ἡ μακαριότης ἐμπρὸς 'στὴν μποτίλια εἶναι ξένη πρὸς τὰς προτιμήσεις μου.

Συνήθως κάθουμαι 'σὰν Ἀνατολίτης μαζεμένος ἐπάνω εἰς ἕνα σοφᾶ. Μὲ ἐρωτᾶτε ποῖον ζωγράφον προτιμῶ; Τὸν Millet. Τοὺς μουσικοὺς τοὺς ἀποστρέφομαι· προτιμῶ ἄλλως τε μίαν ὡραίαν γυναῖκα, ἀπὸ ὅλας τὰς τέχνας. Καὶ ἕνα καλό, σπάνιο γεῦμα σχεδὸν ὅσον καὶ μιὰ ἔμμορφη γυναῖκα. Ἰδοὺ τί μοῦ ἀρέσει, κύριε καθηγητά μου. Πιστεύω ὅτι ὅταν ἔχῃ κανεὶς ἕνα καλὸ καὶ μεγάλο πάθος πρέπει νὰ θυσιάζῃ εἰς αὐτὸ ὅλα τὰ ἄλλα. Καὶ αὐτὸ κάμνω. Ἐγὼ εἶχα δύω, ἐθυσίασα τὴν λαιμαργίαν καὶ ἔγεινα λιτὸς ὡς κάμηλος, ἀλλὰ καὶ δύσκολος τόσον, ὥστε νὰ μὴν ξέρω πλέον τί νὰ φάγω.

Θέλετε ἀκόμη μίαν λεπτομέρειαν; Ἀγαπῶ τὰς δυσκόλους ἀσκήσεις. Καὶ ἔχω κερδίσει μεγάλα στοιχήματα εἰς τὸ κουπί, εἰς τὸ κολύμπημα, καὶ εἰς τὸ τρέξιμο... Τώρα ποῦ σᾶς ἄνοιξα τὴν καρδιά μου, ὦ σεβαστὲ διδάσκαλε, ὁμιλήσατέ μού γιὰ τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδιά σας. Ἔχετε κόρην ; Ἂν ναί, σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας.

Παρακαλῶ τὸν θεῖον Ὅμηρον, νὰ ἐπικαλεσθῇ ἀπὸ τὸν Θεὸν ποῦ λατρεύετε ὅλες τὴς εὐτυχίες τῆς γῆς. GUY DE MAUPASSANT

Ἐπιστρέφω εἰς τὸ Παρίσι κατ' αὐτάς. 83 rue Dulac.

ΜΑΡΚΟΣ ΓΡΑΤΙΚΟΣ ΒΑΣΙΛΙΟΛΑ ΟΡΣΟΣ ΦΑΛΕΔΡΟΣ

ΤΟ ΠΛΟΙΟΝ· Η ΝΕΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΟΥ Δ' ΑΝΝΟΥΝΤΖΙΟ

Β'.

ΣΙΣ ΤΑ ΠΛΟΙΑ.— Ποῖος ὡμίλησε; Ὁ ναὸς εἶναι κλειστός. Οὐδεὶς φαίνεται εἰς τὰ πέριξ. Ἤτο λοιπὸν φωνὴ Θεοῦ, φωνὴ ἀγγέλων, εἰδοποίησις θεία.

Καὶ ὁ χορὸς τῶν Κατηχουμένων ἐξέρχεται ἀπὸ τὰ ὄπισθεν τοῦ ναοῦ, ἐπικαλούμενος τὴν συνδρομὴν τῆς Θεοτόκου. «Ἔλα, ἄστρον τῶν πλεόντων, ἄστρων τῶν ναυαγῶν, ἄστρον τῆς θαλάσσης.» Αἱ γυναῖκες πίπτουν εἰς τὰ γόνατα καὶ προσεύχονται. Δόξα εἰς ἐσέ, Παρθένος, ἀειπάρθενε.

Αἱ προσευχαὶ αὐταὶ ψάλλονται λατινικά, εἰς τὴν γλῶσσαν τῆς ἐποχῆς καὶ ἀπὸ τοὺς ἄνδρας καὶ ἀπὸ τὰς γυναῖκας

Ὁ d' Annuntzio εἰς τὴν ἀναπαράστασιν τοῦ μικροῦ αὐτοῦ λαοῦ μᾶς δίδει τὴν καταγωγὴν τῶν ἐλευθέρων Ἰταλικῶν κοινοτήτων, αἱ ὁποῖαι μισοῦν καὶ πολεμοῦν τὸν ξένον, διότι εἶναι βάρβαρος καὶ σκληρός, ἀλλὰ καὶ δὲν ἀνέχονται τὴν αὐτοκρατορικὴν δεσποτείαν τῆς ἐν Κ/πόλει ἐδρευούσης τότε αὐτοκρατορίας. Ἡ πανίσχυρος καὶ φιλήδονος Θεοδώρα εἶχεν ἤδη ἀποθάνει:

«Κοιμᾶται ἡ Βασίλισσα Θεοδώρα
«Εἰς τὴν πράσινην σαρκοφάγον τῆς Ἱερα-πόλεως
«Καὶ ὁ γέρων ἐπίσης ὀπίσω ἀπὸ τὸ ἐξ ἐλε-φαντόδοντος
«Τρίπυλον φαίνεται ἄψυχος

λέγει ἡ Βασιλιόλα. ἡ ἡρωὶς τοῦ d' Annuntzio περὶ τοῦ οἴκου τοῦ Ἰουστινιανοῦ.

Ἀπὸ τὴν αὐτοκρατορίαν αὐτήν, ἡ ὁποία κατέρρεεν ἀπὸ κακοδιοίκησιν, καὶ αὐλικὰς ραδιουργίας καὶ διαφθοράν τοῦ τότε Βυζαντίου, δὲν ἠμποροῦσαν οἱ Ἰταλικοὶ αὐτοὶ μικροὶ λαοί, νὰ περιμένουν συνδρομήν, θεωρούμενοι ἄλλως ὄχι ὡς πιστοὶ ὑπήκοοι, ἀλλ' ὡς λαὸς κατακτηθείς. Δι' αὐτὸ ἡ ἀθλιότης καὶ ἡ κακοδιοίκησις καὶ ἡ πεῖνα τοὺς ἐμάστιζε τόσον, ὥστε ὡς ἀναφέρει ἱστορικὸς αἱ μητέρες κατέτρωγαν τὰ παιδιά των, εὐθὺς ὡς τὰ ἐγεννοῦσαν, καὶ ἄλλαι ἐπροσκαλοῦσαν τοὺς ἀνεστίους ξένους διὰ νὰ τοὺς δώσουν δῆθεν ἄσυλον τὴν νύκτα, πραγματικῶς ὅμως διὰ νὰ τοὺς σκοτώσουν καὶ τοὺς φάγουν.

«Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς φυλάξῃ ἀπὸ τὸν οἶκτον τῶν Ἑλλήνων αἱρετικῶν, λέγει ἕνας ἐργατικὸς ἄν-θρωπος τοῦ ὄχλου εἰς τὴν Nave. Καὶ ἐννοεῖ βέβαια ὁ ποιητὴς ὅλας τὰς θρησκευτικὰς δια-μάχας τὰς τόσον φημιζομένας τῶν Βυζαντινῶν πατέρων καὶ δοκτόρων τῆς Ἐκκλησίας.

Ἰδοὺ πῶς οἱ πρῶτοι Ἰταλικοὶ λαοὶ ἠσθάν-θησαν τὴν ἀνάγκην τῆς αὐτοδιοικήσεως καὶ πῶς πάλιν εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν ἀρχηγῶν των, ὡς συμβαίνει καὶ θὰ συμβαίνῃ πάντοτε δι-ρέθησαν εἰς δύω ἀντίπαλα κόμματα καὶ πε-ριέπεσαν εἰς ἄγρια καὶ καταστρεπτικὰ πάθη καὶ μίση.

Τὴν ἡγεμονίαν ἐπὶ τῶν Βενετικῶν νήσων,

διεκδιμοῦν εἰς τὰς ὁποίας ὁ d'Annuntzio δίδει τὰ φαντασστικὰ ὀνόματα τῶν Φαλέδρων καὶ τῶν Γρατίκων. Καὶ καθ' ἣν ἐποχὴν οἱ Γράτικοι ἰσχυρότεροι διοικοῦν, ὁ Ὄρσος Φαλέδρος, ὁ ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἀντιθέτων τυφλόνεται μὲ πυ-ρωμένον σίδηρον, καθὼς καὶ τὰ τέσσερά του παιδιά, εἰς τὰ ὁποῖα ξερριζώνεται καὶ ἡ γλῶσσα κατὰ τὸ ἀπάνθρωπον ἔθιμον τῶν Βυζαντινῶν.

Ο Δ'ΑΝΝΟΥΝΤΖΙΟ ΝΕΟΣ

Δύω μόνον ἀπὸ τὰ παιδιά του σώζονται, ὡς ἀ-πουσιάζοντα ἀπὸ τὴν Βενετίαν: Ἡ μικρὰ Βα-σιλιόλα, ἡ ἀνατρεφομένη εἰς τὴν Αὐλὴν τῆς Κ/πόλεως καὶ ὁ πρωτότοκος Ἰωάννης ὁ ὁποῖος ὑπηρετεῖ εἰς τὸ Βυζάντιον καὶ εἶναι ἐπὶ κε-φαλῆς αὐτοκρατορικοῦ στρατοῦ διευθυνομένου πρὸς τὰς παρὰ τὴν Ἀδριατικὴν χώρας, μὲ τὴν ἐλπίδα ἐπιθέσεως κατὰ τῶν Βενετῶν καὶ ἐκδικήσεως τῶν κατὰ τῆς οἰκογενείας του ἐγ-κλημάτων τῶν Γρατίκων.

Ἡ οἰκογένεια τῶν Γρατίκων ἀποτελεῖται ἀπὸ τὴν μητέρα Ἔμμαν, μυστικοπαθῆ καλο-γραίαν, ἡ ὁποία ἐμπνέεται πάντοτε ἀπὸ τὸν Κύριον καὶ ἀπὸ τοὺς δύω υἱούς της, τὸν Μάρ-κον πολεμιστὴν ναύαρχον καὶ διοικητὴν τῆς Βενετίας καὶ ἀπὸ τὸν Σέργιον πολεμιστήν, ὁ ὁποῖος ὅμως γίνεται ἐπίσκοπος.

Καὶ ἐνῶ εἰς τὴν ἀγορὰν τὰ δύω κόμματα φι-λονεικοῦν καὶ ἀλληλομάχονται, ἀγγέλεται ἡ ἐμφάνισις τοῦ πλοίου, τὸ ὁποῖον ἐπαναφέρει τὸν Μάρκον Γράτικον ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ὅπου εἶχε μεταβῆ διὰ νὰ φέρῃ τὸ λείψανον τοῦ Ἁγίου Μάρκου προστάτου τῆς πόλεως.

Ὁ λαὸς εὑρίσκεται εἰς συγκίνησίν διὰ τὸ κα-τόρθωμα τοῦ ἄρχοντός του, ὅταν αἴφνης πα-ρουσιάζεται εἰς τὴν ἀγοράν, ὁδηγούμενος ἀπὸ μικρὸ παιδὶ ὁ τυφλωθεὶς ἀρχηγὸς τοῦ ἀντιθέ-του κόμματος, συνοδευόμενος ἀπὸ τοὺς τέσ-σαρας τυφλωμένους ἐπίσης υἱούς του, ὁ ὁποῖος διηγεῖται τὰς λεπτομερείας τῆς ἐκτελέσεως καὶ τὴν ἀγωνίαν τοῦ μαρτυρίου τῆς τυφλώ-σεώς του ὡς καὶ τῶν τεσσάρων τέκνων του. Τὸ δραματικὸν ἐνδιαφέρον καὶ ἡ συγκίνησις τοῦ κοινοῦ εἰς τὴν πρᾶξιν αὐτὴν δὲν περι-γράφεται. Ὅταν μάλιστα εἰς στίχους θαυμα-σίους τοῦ d'Annuntzio ὁ γέρων λέγει: Ἀλλὰ τέσσερες φορὲς εἰς τὴν ἀτελείωτον αἰωνιότητα αἰσθάνθηκα τὴν ψυχήν μου ὡς μίαν σταγόνα νὰ ἀπορροφηθῇ, νὰ λυώσῃ, μέσα εἰς τὰ μάτια τῶν τεσσάρων μου παιδιῶν. Τὰ ἠσθανόμην νὰ πεθαίνουν μὲ πόνον ζωηρότερον ἀπὸ τὸν ἰδικόν μου πειό, κοντὰ ἀπὸ τὸ κτύπημα τῶν φλεβῶν των μινιγγιῶν μου, κάτω ἀπὸ τὸ κοκ-κινισμένο σίδερο....Ὦ Δημήτριε, ὦ Θεόδοτε καὶ σὺ Βίκτορ ποῦ εἶσθε; Καὶ σύ, Μαρῖνε, ποῦ εἶσαι; ὦ ὡραῖο δενδράκι, χωρὶς ἄνθη!

Ἀλλ' ὁ ποιητὴς ἔχει ἀμέσως ἕτοιμον καὶ τὸ ἀντίδοτον κατὰ τῆς ἰσχυρᾶς συγκινήσεως καὶ τοῦ οἴκτου τοῦ λαοῦ. Ἀμέσως ἐμφανίζε-ται εἰς τὴν θύραν τῆς νεοδμήτου ἐκκλησίας ἡ μητέρα τῶν Γρατίκων, ἡ διακόνισσα Ἔμμα μὲ τὸν καλογηρικόν της πέπλον στηριζομένη εἰς τὸν μακρὸν ἱερατικὸν σταυρόν της. Καὶ ἀπαντᾷ εἰς τὸν τυφλὸν μὲ λόγια σκληρά, τὰ ὁποῖα ὅμως κατευθύνονται εἰς τὰς καρδιὲς ὅσων τὴν ἀκούουν καὶ δικαιολογοῦν τὴν σκλη-ρὰν των υἱῶν της πρᾶξιν: «Ἔχεις συνομώσει κατὰ τῆς ἐλευθερίας τῶν νήσων μας. Ἐσυνε-νοήθης μὲ τὸν Ἕλληνα καὶ τοῦ ἐπρότεινες νὰ σοῦ δώσῃ χρήματα διὰ νὰ μᾶς ὑποτάξῃς εἰς αὐτόν. Καὶ ἤθελες νὰ πωλήσῃς καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἀκόμη εἰς τὸν σύζυγον τῆς Ἰστριο-νίδος (τῆς Θεοδώρας) καὶ νὰ διορισθῇς ἄρχων καὶ ὕπατός μας. Καὶ δι' αὐτὸ ἐβασανίσθης κατὰ τὰς συνηθείας τοῦ Βυζαντίου μὲ τύ-φλωσιν».

Δὲν μένει λοιπὸν εἰς τὸν Φαλέδραν ἄλλη ἐλπὶς ἀπὸ τὸν υἱόν του Ἰωάννην, ὁ ὁποῖος ἱππεύει ἵππον ποῦ φέρει τὸ συμβολικὸν ὄνομα Ταλίων, δηλ. «ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ». Ὅταν δὲ ὁ τυφλὸς γέρων ἐν ὀνόματι τοῦ θεοῦ ἐρωτᾷ τὸν λιμενάρχην, ἂν βλέπῃ μακρὰν εἰς τὴν θάλασσαν νὰ ἔρχεται ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴν ἕνα πλοῖον, τότε ὁ λαὸς ἐρεθισμένος, ὁρμᾷ ἐναν-τίον του, φωνάζων: Ποιὸν περιμένεις; Τὸν υἱόν σου Ἰωάννην, ἴσως, ὁ ὁποῖος θὰ ἐπιπέσῃ ἐναντίον μας μὲ τοὺς Ἠπειρώτας διὰ νὰ σὲ ἐκδικήσῃ καὶ γίνῃ κύριός μας. Εἰς τὰ ὅπλα! Κάτω οἱ Φαλέδροι, κάτω οἱ Γραικόφιλοι!

«Ὄχι, ὄχι! Ἔρχεται ἡ κόρη μου Βασιλιόλα, φωνάζει ὁ γέρων. Ἡ κόρη μου Βασιλιόλα, ἡ ψυχὴ τῆς ψυχῆς μου, ποῦ ἔχει τὸ ὄνομα Βα-σιλιόλα. Υἱοί μου, σκεπάσατε τὰ ἀκρωτηρια-σμένα πρόσωπα, διὰ νὰ μὴ τρομάξῃ τὸ πρῶ-τον της βλέμμα. Ἄνθρωποι τρελλοί, μὴν οὐρ-λιάζετε πλέον. Κρατήσατε τὴν ὀργήν σας διὰ μίαν στιγμήν, ὅπως ἐν σιγῇ, τοὐλάχιστον ἀ-κούσω να ἔρχεται πρὸς ἐμέ. ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν, ἐκείνην ποῦ τὰ μάτια μου δὲν θὰ ἰδοῦν πλέον».

Καὶ ἡ Σειρὴν φθάνει. Οἱ σοβαροὶ ἄνθρωποι θὰ ἤθελαν νὰ ἀποδιώξουν τὴν Φαλέδραν, τὴν Βυζαντινήν, τὴν Γραικήλην. Ἀλλ' ὁ λαὸς φω-νάζει: Εἶναι ὡραία! Εἶναι ὡραία! Καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ συμφωνία τῆς εἰσαγωγῆς εἰς τὴν σκη-νὴν τῆς Βασιλιόλας, τὸ motivo ποῦ ἐπανα-λαμβάνεται πάντοτε καὶ τὸ ὁποῖον ἀπὸ σκη-νῆς εἰς σκηνὴν γίνεται δυνατώτερον, δεσπό-ζει τοῦ ἔργου καὶ κυριαρχεῖ εἰς ὅλο τὸ αἰσθη-τικὸν μέρος τῆς τραγωδίας.

Ὅλη ἡ δύναμις τοῦ δράματος ἔγκειται εἰς

τὴν ἀντίθεσιν τῶν χαρακτήρων τῶν δύο γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν τὴν ψυχὴν ἑκάστου ἐκ τῶν δύο κομμάτων. Ἡ διακόνησσα Ἔμμα κυριαρχεῖ μὲ τὴν πονηρίαν τῆς ἀμέμπτου πολιτικῆς καὶ μὲ τὸν φόβον τῆς πίστεως, τὴν ὁποίαν εἰξεύρει νὰ ἐνσαρκώνῃ εἰς τὴν ἐντέλειαν. Καὶ ἡ Βασιλῐόλα, μὲ τὴν πολὺ ἰσχυροτέραν γοητείαν τῆς ὡραιότητος, τῶν αἰσθήσεων, τῆς σαρκὸς ἡ ὁποία καίει δυνατώτερα ἀπὸ τὴν φωτιὰ καὶ βασανίζει περισσότερον

ΔΙΑΚΟΝΗΣΑ ΕΜΜΑ

ἀπὸ κάθε ἄλλο βασανιστήριον. Ἡ Βασιλῐόλα ἡ ὑπέροχος μὲ τὴν πολυτέλειαν τοῦ σώματος καὶ τοῦ πνεύματος, καὶ μὲ τὰς μυρίας τεχνοτροπίας ποῦ ἐδιδάχθη εἰς τὴν Αὐλὴν τοῦ Βυζαντίου.

Τὰ ἱστορικὰ σύμβολα τοῦ ἔργου εἶναι : Ἔμμα, δηλ. ἡ αὐστηρότης, ἡ σκληρότης καὶ τὸ ἄκαμπτον καὶ κατακτητικὸν πνεῦμα, τὸ γόνιμον ὅμως εἰς τὸ καλόν τῆς ἀρχεγόνου ἐκκλησίας καὶ τῆς ὑψηλῆς ἱεραρχικῆς κυριαρχίας. Βασιλῐόλα, δηλ. ἡ διαφθορὰ μιᾶς ἐκπιπτούσης κοινωνίας, ἡ ὁποία δηλητηριάζει τὸ ἀγνόν, νέον καὶ γενναῖον αἷμα ἑνὸς νέου λαοῦ.

Καὶ ἡ μονομαχία ἀρχίζει εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς μὲ τὰ ὅπλα καὶ τὰς σχετικὰς ἀρχὰς ἑκάστης γυναικός. Ἡ σκηνὴ αὐτὴ εἶναι ἐπιβλητικὴ καὶ μεγαλοπρεπής. Τὰ δύο κόμματα κάμνουν χορὸν καὶ κύκλον γύρω εἰς τὰς δύο ἐνδόξους πολεμιστρίας. Ἡ ξανθὴ Φαλέδρα ἀποβιβάζεται τοῦ πλοίου καὶ εἰς τὸν βραχίονα τοῦ τυφλοῦ πατέρα της ζητεῖ τοὺς ἀδελφούς της μὲ λόγια σπαρακτικὰ ἀπὸ πόνον. Ἀλλὰ δὲν μέμφεται τὸν λαὸν διὰ τὰ φρικώδη μαρτύρια τῶν ἰδικῶν της. Ἀπ' ἐναντίας κυρία τοῦ πόνου της καὶ τῆς ἐπιθυμίας τῆς ἐκδικήσεως, κύπτει πρὸ τῆς πανισχύρου μοναχῆς καὶ τῆς προσφέρει διὰ τὴν Ἁγίαν Τράπεζαν τοῦ νέου ναοῦ πολύτιμον δοχεῖον.

Καὶ τὸ πολύτιμον σκεῦος ζωγραφισμένον μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Μάρκου, καὶ πλῆρες ἐλαίου, ἀντιγραφὴ τῆς κανδύλας, ἡ ὁποία ἔκαιεν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἁγίου εἰς τὴν Αἴγυπτον, προσεφέρθη μὲ μανουάλια ἀσημένια διὰ νὰ στολίζῃ τὴν γυμνότητα τοῦ θείου βήματος. Καὶ σύ, πατέρα λέγει ἡ Βασιλῐόλα, σύρουσα τὸν πατέρα της ἀπὸ τὸ χέρι, ἔλα νὰ καταθέσῃς ἐνώπιον τοῦ θεοῦ τὴν ὀργήν σου, ὁ ὁποῖος τιμωρεῖ διὰ νὰ ἀναδεικνύῃ τοὺς δικαίους ὑπεράνω ἀπὸ ἡμᾶς.

Ἀλλ' ἡ σκληρὰ μοναχὴ δὲν πιστεύει εἰς τὰ λόγια τῆς κόρης. Καὶ λέγει ὅτι τὸ κανδύλι εἶναι ψεύτικο καὶ ψευδὴς ἡ ὑποταγή της. Ὁ λαὸς ὅμως τὴν πιστεύει, διότι πιστεύει ὅτι ὁ θεὸς θὰ τὴν ἐτιμώρει ἂν ἐψεύδετο ὅταν ἤγιλε τὸ ἁγιασμένον λάδι, καὶ τὴν ἀκολουθεῖ μὲ ἐνθουσιασμὸν ἐντὸς τοῦ ναοῦ.

Ι. Μοντσυόρης

ΩΡΑΙΑΙ ΚΙΝΗΣΕΙΣ

Ὅ,ΤΙ ΠΡΟΣΘΕΤΕΙ ἐν γένει πολὺ εἰς τὴν παράστασιν μιᾶς ὡραίας καὶ συμπαθοῦς νεότητος καὶ χάριτος εἶναι αἱ μετρημέναι καὶ γραφικαὶ κινήσεις, εἴτε ὅταν ὁμιλοῦμεν, εἴτε καὶ ὅταν πάσχωμεν ἢ ὀργιζώμεθα.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀσχημία κινήσεων ἢ κακὴ ἔκφρασις φυσιογνωμίας ἔπρεπε νὰ εἶναι πράγματα ἄγνωστα. Διότι εἰς κανένα ἄλλον τόπον ἡ Τέχνη δὲν ἔφθασεν εἰς τόσην τελειότητα ἐκφράσεως καὶ τόσην ἁρμονίαν κινήσεων, ὅσον ἡ Ἑλληνική.

Τὰ ἀρχαῖα ἀγάλματα εἶναι οἱ μεγάλοι διδάσκαλοι τῆς ἁρμονίας αὐτῆς. Ὁ ἔφηβος τῶν Ἀντικυθήρων, ὁ Ἑρμῆς τοῦ Πραξιτέλους, αἱ πολυπληθεῖς Ταναγραῖαι κόραι, ἂν ἐλαμβάναμεν τὸν κόπον νὰ τὰς ἐπισκεπτώμεθα καὶ νὰ ἐμελετούσαμεν τὸ μυστικὸν τῶν ὡραίων στάσεων καὶ κινήσεών των θὰ μᾶς ἐγίνοντο πρότυπα τελείας χάριτος, πρὸ τῆς ὁποίας καὶ τὸ γῆρας ἀκόμη ὑποχωρεῖ.

Δυστυχῶς ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα εἶναι ἄγνωστα εἰς τὰς περισσοτέρας γυναῖκας. Ἐσυνειθίσαμεν νὰ πιστεύωμεν ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ὑπῆρξαν μὲ μόνον τὸν προορισμὸν νὰ μανθάνωμεν σύνταξιν καὶ γραμματικὴν ἐπάνω εἰς τὰ κείμενά των Πλάνη! Ἂν τὸ εἴξευραν, θὰ μᾶς ἐκεραυνοβολοῦσαν καὶ θὰ μᾶς ἀπεκήρυτταν. Διότι αὐτοὶ δὲν ὑπῆρξαν ποτέ, οὔτε δασκάλοι, οὔτε σχολαστικοί. Ἀγαποῦσαν τὴν ὡραιότητα καὶ τὴν ἁρμονίαν καὶ τὴν χάριν. Καὶ ἐκαλλιέργησαν ὅλα αὐτὰ τόσον τελείως, ὥστε κανένας ἄλλος λαὸς ἀπὸ τότε δὲν ἠμπόρεσε νὰ τοὺς ὁμοιάσῃ.

Κάπου ἕνας ἀρχαῖος διδάσκαλος τῆς αἰσθητικῆς ὁρίζει τὴν ἁρμονίαν τῶν κινήσεων : Τὸ σῶμα πρέπει νὰ στέκεται μὲ τρόπον, ὥστε ἡ κεφαλὴ καὶ τὸ ἄκρον τοῦ ποδὸς πρὸς τὰ ἐμπρὸς νὰ ἐνώνονται μὲ εὐθεῖαν ἰδεώδη γραμμήν. Τὴν ἀρχὴν αὐτὴν ἐσεβάσθησαν ὅλοι οἱ μεγάλοι γλύπται. Ἡ ὀρθοστατικὴ καὶ ἡ αἰσθητικὴ εἶναι σύμφωνοι καὶ ἡ ἁρμονία τῶν κινήσεων ἀπαιτεῖ τὴν ὕπαρξιν μιᾶς διαρκοῦς ἰσορροπίας τοῦ σώματος.

Ὅταν ἡ γυναῖκα κάθεται πρέπει νὰ ἀποφεύγῃ τὰς συμμετρικὰς γωνίας τοῦ σώματος. Ὁ κορμὸς πρέπει νὰ κλίνῃ ὀλίγον πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ τὰ γόνατα ὡς καὶ τὰ πόδια δὲν πρέπει νὰ φαίνωνται ὡς κολλημένα τὸ ἕνα εἰς τὸ ἄλλο. Μὴν κάθεσθε βαρειὰ καὶ ἀπότομα. Κάθεσθε πρῶτον ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ μέρους καὶ ἐπεκτείνετε πρὸς τὰ ἐμπρὸς τὸ δεξιὸ πόδι, εἰς τρόπον ὥστε τὰ γόνατα νὰ μὴ σχηματίζωνται πολὺ φανερὰ κάτω ἀπὸ τὸ φόρεμα. Εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν ἐξαίρεται ἡ κομψότης τῆς μέσης καὶ ἡ ὑπ' αὐτὴν πρὸς τὰ πλάγια πλαστικότης τῆς καμπύλης.

ΑΡΜΟΝΙΑ ΗΣΥΧΙΑΣ

Ὅταν εἶσθε ὀρθή, στέκεσθε ἴσια καὶ ὄχι σὰν νὰ ἔχετε τίποτε τσακισμένο. Μὴ κάμνετε πολλὰς κινήσεις, ἀλλ' ἀποφεύγετε καὶ νὰ φαίνεσθε ἄκαμπτη σὰν ξύλινη. Ἀλλ' οὔτε πάλιν ὑπερβολικὴν ἀφέλειαν καὶ ἀμέλειαν, ὁπόταν φαίνεσθε κουρασμένη.

Τὸ περιπάτημα τῆς γυναικὸς πρέπει νὰ ἀποτελέσῃ ἰδιαιτέραν μελέτην καὶ φροντίδα τῶν ἐπιμελουμένων τὴν ἀνατροφήν της. Ἡ γυμναστικὴ ὤφειλε νὰ ἀσχολῆται περισσότερον καὶ συστηματικώτερον μὲ τὰ ζητήματα αὐτά. Διότι ἂν μὲ τὸ στρατιωτικὸν βῆμα καὶ τὸ ἓν δύο τὰ πόδια ἀσκοῦνται, ὅμως τὰ κορίτσια ἀποκτοῦν τὴν κακὴν συνήθειαν νὰ περιπατοῦν σὰν στρατιῶται.

Εἰς τὴν Ἀμερικὴν τὸ κακὸ αὐτὸ ἐδιορθώθη, διότι εἰς τὰ σχολεῖα διδάσκονται ἀπὸ γλύπτας αἱ ἁρμονίαι τῆς στάσεως, τῶν κινήσεων καὶ τοῦ βαδίσματος. Δὲν περιπατοῦμεν εἰς τὸν δρόμον ὅπως μέσα εἰς τὸ σπίτι καὶ ἐπάνω εἰς τὰ χαλιά. Ἐδῶ τὸ βάδισμα εἶναι ἐλαφρόν, διακριτικόν, σχεδὸν

αἰθέριον. Ἔξω πρέπει νὰ εἶναι τακτικόν, εὔρυθμον, σχεδὸν ταχύ. Ἀποφεύγετε ἐξ ἴσου τὰ τρελλὰ τρεξίματα, ὡς καὶ τὸ σπασμένο καὶ νωθρὸ περπάτημα. Μὴ λησμονῆτε ὅτι ὑπάρχουν πάντοτε καὶ ὅπου καὶ ἂν εὑρίσκεσθε μάτια ποῦ σᾶς παρακολουθοῦν. Μὴ λησμονῆτε ὅτι ἕνα ὡραῖο περιπάτημα εἶναι τὸ ἥμισυ τῆς γυναικείας ἐμμορφιᾶς καὶ τίποτε ἄλλο δὲν θέλγει ὅσους σᾶς βλέπουν, ὅσον μιὰ πιλουέτα κομψὴ καὶ γραφικὴ εἰς τὰς κινήσεις της.

Μία καλλιτέχνις

ΤΟ ΜΑΡΑΜΜΕΝΟΝ ΚΡΙΝΟΝ

ΧΑΛΙΣΜΕΝΗ, ὑπνωτισμένη, τὴν ἄλλην ἡμέραν εἶχε κάμει ὅ,τι τῆς εἶπαν, εἶχεν ὑποταχθῆ εἰς ὅ,τι τῆς ὑπέδειξαν, ἁπλούστατα διότι εἶχε τὴν βεβαιότητα, ὅτι καὶ ἐκεῖνος τὸ ἤθελε καὶ ἐκεῖνος τὸ ἐννοοῦσε καὶ ἐκεῖνος τὸ διέτασσε. Καὶ ἡ χαρά της τὶς πρῶτες ἡμέρες τῆς ἐξοχῆς ἐγίνετο μεγαλειτέρα, διότι ὅ,τι καλὸν ἀπελάμβανε, ὅσην εὐτυχίαν ἠσθάνετο, ἐπίστευεν, ὅτι τῆς ἤρχετο ἀπὸ ἐκεῖνον καὶ ὅτι θὰ ἔκαμνε καὶ ἐκεῖνον εὐτυχισμένον. Μία πίστις μεγάλη, ἀπέραντος εἶχε γεμίσει τὴν ψυχήν της. Ἦτον ὡς αἱ πρῶται χριστιαναί, αἱ ὁποῖαι ἐρρίπτοντο εἰς τὴν φωτιὰν καὶ εἰς τὰ στόματα τῶν ἀγρίων θηρίων μὲ τὴν χαρὰν εἰς τὰ στήθη, διότι ἐθυσιάζοντο ὑπὲρ ἐκείνου εἰς τὸν ὁποῖον ἐπίστευαν.

Ὅταν ὅμως ἡ ἡμέρες ἄρχισαν νὰ περνοῦν ὅμοιες ἡ μία μὲ τὴν ἄλλην, χωρὶς νὰ φέρουν τίποτε νεώτερον, καμμιὰν εἴδησιν διὰ τὸν ἀγαπημένον, τότε ἡ ψυχὴ καὶ τὸ πνεῦμα της ἤρχισε νὰ νοσταλγῇ, νὰ ποθῇ, νὰ ζητῇ εἰς τὴν ἀνάμνησιν τὴν εὐτυχίαν ποῦ ἡ πραγματικότης τῆς ἠρνεῖτο.

Γι' αὐτὸ τὰ βράδεια μάλιστα, τὴν ὥραν ποῦ ἡ ἡμέρα ἀποχαιρετᾶ τὴν γῆν, ποῦ τὰ ἄνθη καὶ ἡ χλόη χάνουν τὴν εὐμορφιὰν τῶν χρωμάτων των καὶ ποῦ τὰ πουλιὰ σιωποῦν, μέσα εἰς τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν ἐρήμωσιν τοῦ χωριοῦ ἡ Ἄννα ἠσθάνετο ὡς ἕνα βάρος καὶ μία στενοχωρία νὰ ἐπίεζαν τὸ στῆθος της. Ὅλα τὴν στιγμὴν αὐτὴν τῆς ἐφαίνοντο σκοτεινὰ καὶ ἕνα εἶδος μαύρης ἀπελπισίας τὴν ἐβασάνιζε. Νευρασθενικὴ ὅπως ἦτο, εἶχεν ἀρχίσει πάλιν νὰ ὑποφέρῃ, νὰ ἐξαντλῆται, νὰ μαραίνεται. Ὅμως ὅταν ἡ νύκτα ἐπερνοῦσεν, ἡ ἡμέρα ἐξημέρωνε μὲ ἐλπίδας νέας, μὲ τὴν προσδοκίαν ἴσως ὅτι θὰ ἔφερε κάποιαν καλὴν εἴδησιν.

Ἡ μελέτη της ἦτο ἡ μόνη ἐνασχόλησις ποῦ τὴν ἀπασχολοῦσε ὁλόκληρον. Θὰ ἤθελεν ἐκεῖνος νὰ πάρῃ τὸ δίπλωμά της, ἀφοῦ ἡ μητέρα του τόσον εἶχεν ἐπιμείνει εἰς τὴν ἰδέαν αὐτήν. Καὶ ἔπρεπε νὰ δείξῃ ὅτι δὲν ἦτο τόσον ἀνίκανη καὶ ἀγράμματη, ὅπως τὴν εἶχε φαντασθῇ ἡ κ. Μοίρα, ὅταν τῆς προσέφερε τριάντα μόνον δρ. τὸν μῆνα γιὰ τὴν ἐργασίαν της. Καὶ ὅταν τὴν μετεχειρίζετο μᾶλλον ὡς καμαριέραν, παρὰ ὡς παιδαγωγὸν γραμματισμένην καὶ σοφήν, ποῦ ἤξευρε τόσα πράγματα. Ἤθελε καὶ εἰς ἐκεῖνον μπροστὰ νὰ μὴ φαίνεται ἀμαθὴς καὶ νὰ κοκκινίζῃ καὶ νὰ τὰ χάνῃ ὅπως ἐγίνετο, ὅταν ἔμενε μαζή των.

Ὅταν λοιπὸν ἔφθασεν ἡ ἡμέρα τῶν ἐξετάσεων, ἡ Ἄννα ἦτον ἑτοιμασμένη καὶ βεβαία σχεδὸν περὶ τῆς ἐπιτυχίας. Διὰ πρώτην φορὰν μετὰ τοὺς τρεῖς αὐτοὺς μῆνας τῆς ἐξοχικῆς ζωῆς εἶχεν ἔλθει ἡ κ. Μοίρα μόνη της εἰς τὸ Μαροῦσι, γιὰ νὰ τῆς εἰπῇ, ὅτι εἶχε φροντίσει νὰ ἐγγραφῇ καὶ τὸ ἰδικόν της ὄνομα μεταξὺ τῶν ὑποψηφίων γιὰ δίπλωμα καὶ ὅτι εἶχεν ὁμιλήσει εἰς ὅλους τοὺς καθηγητάς, οἱ ὁποῖοι εἶχαν δείξει πολὺ ἐνδιαφέρον δι' αὐτήν.

Θὰ κατέβῃς λοιπὸν ἀπόψε μαζύ μου, ἂν θέλῃς καὶ θὰ μείνῃς ὅλες αὐτὲς τὶς ἡμέρες εἰς τῆς κουνιάδας μου, τῆς κ. Τζούλιας, ὅπου ἐφρόντισα νὰ σοῦ ἑτοιμασθῇ δωμάτιον καὶ ὅπου θὰ σὲ περιποιηθοῦν 'σὰν παιδί των.

Ἡ Ἄννα συγκινημένη ἐδέχθη ὅ,τι τῆς ἔλεγεν ἡ κ. Μοίρα μὲ εὐγνωμοσύνην καὶ μὲ μεγάλην ἀνακούφισιν. Θὰ ἐπέστρεφε πάλιν εἰς τὰς Ἀθήνας, θὰ ἐτελείωνεν ἐπὶ τέλους μὲ τὸν ἐφιάλτην αὐτὸν τῶν ἐξετάσεων, καὶ ποιὸς ξέρει ἴσως καὶ κάποια ἄλλη εὐχάριστος ἔκπληξις νὰ τὴν ἐπερίμενε. Καὶ ἠκολούθησε τὴν κ. Μοίρα μὲ χαράν, σχεδὸν μὲ εὐτυχίαν.

Ἡ κ. Τζούλια ἐδέχθη τὴν Ἄνναν μὲ καλωσύνην, ὡς παιδὶ τοῦ σπιτιοῦ, ὅπως τὴν ἔλεγε. Ἀφοῦ ἡ μητέρα της ἦταν ἡ ψυχοκόρη, τὸ παιδί της ἦτο κάτι περισσότερο. Σοῦ ἑτοίμασα κάμαρα, γιατί ἡ νύφη μου ἔτσι ἤθελε καὶ δὲν μοῦ ἀρέσει νὰ τὴν δυσαρεστῶ. Μὰ μπορεῖς νὰ κοιμᾶσαι κ' ἐκεῖ δὰ στὸν καναπέ μου, τῆς εἶπε. Ἔπειτα ἔχω καὶ τὸ γιατρό, ποῦ σ' ἔχει μὴ στάξῃ καὶ μὴ βρέξῃ. Μόλις ἔμαθε πῶς θὰ σ' ἔφερναν ἐδῶ, ἦλθεν ἀμέσως νὰ μοῦ εἰπῇ, νὰ μοῦ συστήσῃ, νὰ μοῦ παραγγείλῃ νὰ σὲ προσέχω. Τί ! 'σὰν νὰ εἶσαι ἄρρωστη. Μὲ τέτοια κόκκινα μάγουλα....

Πραγματικῶς ἡ Ἄννα εἶχε γίνει κατακόκκινη ἐφ' ὅσον τῆς ὡμιλοῦσεν ἡ κ. Τζούλια. Ἦτο δειλή, ἀτολμη καὶ ὅταν εὑρίσκετο μὲ ξένους, ἐχλώμιαινε, ἐκοκκίνιζε καὶ τὸ αἷμα της ὅλο ἀνέβαινεν εἰς τὸ κεφάλι της. Ὅταν μάλιστα ἤκουσε νὰ ἀναφέρεται τὸ ὄνομα τοῦ γιατροῦ, ἐνόμισεν ὅτι θ' ἀπέθενε. Διότι καὶ ὁ Στέφας ἦτο γιατρὸς καὶ γιατρὸν τὸν ἔλεγαν κάποτε οἱ ἰδικοί του. Δὲν εἴξευρε λοιπὸν γιὰ ποιὸν γιατρὸν ἐπρόκειτο καὶ ἡ καρδιά της ἐπέταξεν εἰς τὸ ἀγαπημένο της ὄνειρο, ἡ καρδιά της ποῦ ἐλακταροῦσε τελευταίως καὶ ποῦ ἦτο παραπονεμένη, γιατί εἶχε περάσει τόσος καιρός, χωρὶς κἂν νὰ ἀκούσῃ τὸ λατρευτὸ τοῦ νέου ὄνομα. Ἀλλ' εὐθὺς ἡ χαρά της ἐμετριάσθη, γιατί ἡ ἀμφιβολία ἐσκοτείνιασεν ἀμέσως τὸν λογισμόν της. Ἦτο καὶ ἄλλος γιατρός, ποῦ τὴν ἐσυμπαθοῦσε καὶ τῆς εἶχε δείξει τόσον ἐνδιαφέρον καὶ τόσην καλωσύνην. Ἦτον ὁ γέρων καθηγητής, ποῦ ἐφαίνετο νὰ τὴν ἀγαπᾷ 'σὰν παιδί του.

Καὶ αὐτὴ ἡ δειλὴ καὶ ἡ ντροπαλὴ ποῦ τὰ ἔχανε μὲ τὸ τίποτε, ἔλαβε διὰ μιᾶς τὸ μεγάλο θάρρος καὶ τὸν ἀπέραντον ἡρωϊσμὸν νὰ ἐρωτήσῃ ποιὸς γιατρὸς εἶχε τὴν εὐγένειαν νὰ τὴν ἐνθυμῆται καὶ νὰ φροντίζῃ γι' αὐτήν. Ἀμέσως δέ, ὡς νὰ ἠσθάνθη, ὅτι ἡ ἐρώτησις αὐτὴ ἠμποροῦσε νὰ γεννήσῃ ὑποψίες, αὐτὴ ποῦ ποτέ της δὲν ἔλεγε ψέματα, ποῦ ποτὲ καὶ εἰς τίποτε δὲν ἐπονηρεύετο, ὅμως ἐπρόσθεσε : Ἂν εἶναι ὁ κ. καθηγητής, τότε φοβοῦμαι πῶς ἡ ὑγεία μου δὲν θὰ εἶναι καλή, γιατί μὲ ἔχει ἐξετάσει μὲ τόσην προσοχήν.

Ἡ κ. Τζούλια ποῦ ὑπώπτευσε πῶς τὸ κορίτσι θὰ ἐτρόμαζεν, ἂν τῆς ἔλεγε πῶς ὁ κ. Τιλιάνης τῆς εἶχεν ὁμιλήσει, ἔσπευσεν ἀμέσως μὲ ἕνα λευκὸ ψέμα νὰ διορθώσῃ τὸ λάθος της.

Καλέ, μὴν ἀνησυχῇς δά, τῆς εἶπε, γιατί ὁ ἀνηψιός μου δὲν εἶναι ἀκόμη παρὰ ὑποψήφιος γιατρὸς καὶ φυσικά, ὅπως ὅλοι οἱ νέοι εὔκολα φοβεῖται καὶ εὔκολα ἀνησυχεῖ. Ὁ ἄλλος, ὁ καθηγητής του ξεκαρδίζεται ἀπὸ τὰ γέλοια ὅταν γίνεται ὁμιλία γιὰ τὴν ἀρρώστεια σου. Κούρασι, καὶ κακὴ δίαιτα καὶ ἔλλειψις χαρᾶς, νὰ ἡ ἀρρώστειά σου· αὐτὴ εἶναι ἡ διάγνωσίς του. Καὶ ἐπειδὴ ἔχει μανίαν μὲ τὰς ἐξετάσεις καὶ μὲ τὰ σχολεῖα καὶ μὲ τοὺς δασκάλους, ἤρε καὶ πάλιν ἀφορμὴν νὰ ξεσπασθώσῃ καὶ νὰ θυμώνῃ καὶ νὰ λέῃ καὶ νὰ γράφῃ τρομερὰ πράγματα γιὰ ὅλα αὐτά.

Ἡ κ. Τζούλια ἐξακολουθοῦσε νὰ κρίνῃ τὸν γέροντα καθηγητὴν καὶ νὰ διατυπώνῃ καὶ ἰδικάς της ἰδέας, χωρὶς ὅμως ἡ Ἄννα νὰ τὴν ἀκούῃ πλέον. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ποῦ ἀντελήφθη πῶς ὁ Στέφας ἦτο ἐκεῖνος ποῦ εἶχε φροντίσει γι' αὐτήν, ἡ ψυχή της καὶ τὸ πνεῦμα της ἐπτερύγισε πρὸς τὸν νέον καὶ μία χαρὰ ἀπέραντη ἐπλημμύρησεν ὅλον της τὸ εἶναι. Τῆς ἤρχετο νὰ ὁρμήσῃ, νὰ ἀγκαλιάσῃ τὴν κ. Τζούλια, νὰ τῆς φιλήσῃ τὰ χέρια, νὰ τῆς εἰπῇ πόσον τὴν ἐλάτρευε, πόσον τὴν εὕρισκε καλὴν καὶ ὡραίαν. Τὸ πρόσωπό της ἐφωτίσθη διὰ μιᾶς ἀπὸ ἕνα μεγάλο φῶς χαρᾶς, τὰ μάτια της ἐζωντάνεψαν, ἐλαμποκόπησαν, τὰ χείλη της ἐζωγραφίσθησαν πύρινα μὲ ἕνα γλυκύτατον μειδίαμα ὑπερτάτης εὐτυχίας. Ὅλα γύρω της τῆς ἐφαίνοντο ὡραῖα, μουσικά, ὅλα ἁρμονικὰ ὅπως ἦτο ἡ ψυχή της.

Δὲν ἔβλεπε τὴν ὥραν νὰ μείνῃ μόνη, νὰ ἠμπορέσῃ νὰ ἀπολαύσῃ τὴν χαράν της, ὅπως αὐτὴ ἤθελε. Γι' αὐτὸ εὐθὺς ποῦ ἡ κ. Τζούλια ἐτελείωσε τὴν ὁμιλίαν της, ἡ Ἄννα τῆς ἐζήτησε τὴν ἄδειαν νὰ κλεισθῇ εἰς τὸ δωμάτιόν της γιὰ νὰ μελετήσῃ ὀλίγον.

Γι' αὐτὸ δὲ χρειάζεται ἄδεια. Ἐγὼ θὰ βγῶ, καὶ ἂν θέλῃς ἔλα μαζή μου νὰ κάμῃς ὀλίγο περίπατο. Ἂν πάλιν προτιμᾷς νὰ μείνῃς. . . .

Θὰ μείνω. Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, εἶπεν ἡ Ἄννα καὶ ἔτρεξεν εἰς τὸ δωμάτιόν της ἀπὸ φόβον, μήπως ἡ κ. Τζούλια ἐπέμενε νὰ τὴν πάρῃ μαζή της. Ἔκλεισεν ἀπὸ μέσα τὴν πόρτα, ἄνοιξε τὸ παράθυρο καὶ ἔπειτα ἐρρίφθη εἰς τὸ κρεββάτι της, γελαστή, χαρούμενη εὐτυχισμένη. Ὅσα τραγούδια εἴξερεν ἀπὸ μικρούλα, ὅλα τὰ ἐτραγούδησε καὶ ὅσα ἄνειρα χαρᾶς δὲν εἶχε ποτέ της οὔτε ὡς παιδί, οὔτε ὡς μεγάλη ὀνειρευθῇ, τὰ ὠνειρεύθη τὴν στιγμὴν αὐτήν. Ξαπλωμένη δὲν ἔμεινε πολλὴν ὥραν. Ἐσηκώθηκεν, ἐτριγύρισεν εἰς τὸ μικρὸ καμαράκι της, τὸ ηὗρεν ὡραῖον, ἔκτακτον, πολυτελές. Τῆς ἐφαίνετο σὰν οἱ τοῖχοι του νὰ τῆς ἐγελοῦσαν, σὰν τὰ ἁπλούστατα ἔπιπλά του νὰ τῆς ὡμιλοῦσαν μίαν γλῶσσαν ἀγάπης. Ἐπλησίασε καὶ πάλιν τὸ παράθυρον. Ὁ λόφος τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ὑψώνετο ἐκεῖ ἀντικρύ της μὲ τὸ λευκὸ ἐκκλησάκι του εἰς τὴν κορυφήν, καὶ μὲ ἕνα κατάλευκο σύννεφο νὰ ἁπλώνεται ἐπάνω του, ὅπως ἕνας παρθενικὸς πέπλος ἁπλώνεται καὶ σκεπάζει τὸ λιγερὸν σῶμα μιᾶς κατασπραντυμένης νέας νύμφης.

Ὁ ἥλιος ἔδυεν ἐκείνην τὴν στιγμὴν καὶ ὁ λόφος τοῦ Ἁγίου εἰς τὰ κάτω μὲν ἐφαίνετο ὡς νὰ εἶχε σκεπασθῇ μὲ μία λεπτὴ γάζα κεντημένη μὲ πέταλα ἀπὸ μενεξέδες, ἐνῶ ἐπάνω ὁ λευκὸς ἀερένιος πέπλος ἐρρόδιζε σιγά, σιγά, ὡς ποῦ εἰς τὸ τέλος ἔγεινε κατακόκκινος σὰν βασιλικὴ πορφύρα, ἢ σὰν χλαμύδα πολύπτυχη, κάποιου Πατριάρχου τῆς Γραφῆς, ζωγραφισμένη ἀπὸ τὸν Μιχαὴλ-Ἄγγελο.

Ἡ Ἄννα εὐτυχισμένη καὶ χαρούμενη ὅπως ἦτο, τῆς ἐφάνηκε τὸ θέαμα ἐκεῖνο, ὡς ἀληθινὴ ὀπτασία τοῦ Θεοῦ, ὡς ὅραμα μοναδικὸ Παρα-

δείσου. Ἕνα ἀεράκι δροσερό, ὕστερα ἀπὸ μιὰ πολὺ ζεστὴ ἡμέρα ἄρχησε νὰ χαϊδεύῃ τὰ μαλλιὰ τῆς κόρης καὶ νὰ τῆς φέρνῃ μυρισμένα φιλήματα καὶ χάδια εἰς τὸν λαιμὸν καὶ εἰς τὸ πρόσωπον, ὡς καὶ ἡ φύσις αὐτὴ ἀκόμη νὰ εἶχε βάλει τὰ δυνατά της, γιὰ νὰ τῆς χαρίσῃ τὴ στιγμὴ αὐτὴ μιὰ περὶ τελείας εὐτυχία.

Εἰς τὸ ἀντικρεινό των σπῖτι μέσα εἰς ἕνα μεγάλο κῆπο σπίνοι καὶ ὑπολαΐδες καὶ χελιδόνια ἐκελαδοῦσαν ὅλα μαζί, σὰν ὀρχήστρα πολυόργανη, ἐνῶ εἰς τὸ μεσαῖο παράθυρο τοῦ ἄλλου σπιτιοῦ εἰς ἕνα ἄσπρο κλουβάκι ἕνα καναρίνι ἐτραγουδοῦσε μονωδίες γλυκερές, λυπητερές, ἕνα εἶδος τραγουδιοῦ σκλαβιᾶς, θλιβερὸ τόσο, ποῦ ὅλα τὰ χαρούμενα πουλάκια τοῦ κήπου ἐσώπασαν ἀμέσως, ἴσως μαγεμένα ἀπὸ τὸ ὡραῖο τραγοῦδι, ἴσως καὶ λυπημένα ἀπὸ τὸν πόνο καὶ τὸ παράπονο τοῦ ἐξωτικοῦ πουλιοῦ.

Ἡ Ἄννα διὰ μιᾶς ἀπὸ τόσο εὐτυχισμένη ποῦ ἦτο, ἐμελαγχόλησε καὶ μέσα εἰς τὴν ψυχή της, τῆς ἐφάνη ὡς νὰ ἐξυπνοῦσε κάποιος βαθὺς μυστικὸς πόνος. Χωρὶς νὰ καταλάβῃ οὔτε πῶς, οὔτε γιατί, αἰσθάνθηκε τὰ μάτια της ὑγρὰ καὶ κάτι ζεστὸ νὰ κυλᾷ ἐπάνω εἰς τὰ μάγουλά της. Σιγά, σιγά, ὁ ἥλιος εἶχε δύσει, τὸ ἀντικρεινὸ βουνὸ εἶχε χάσει τὶς μενεξεδένιες ἔμορφιές του, ἡ κόκκινη πορφύρα ποῦ ἐσκέπαζε τῆς λευκὲς στέγες τῆς ἐκκλησίτσας εἶχε γίνει ἕνα στακτερὸ ἄσχημο κουρέλι, ποῦ κατέστρεφε τὴν ἁρμονίαν τῶν γραμμῶν καὶ ἄλλα σκοτεινὰ τώρα καὶ μαῦρα σύννεφα, ἐσπέπασαν τὸ γαλάζιο οὐρανό. Ἡ νύκτα μὲ τὰ μαῦρα πτερά της ἐσκέπασε γύρω ὅλα τὰ πράγματα καὶ ὅλες τῆς ὡραιότητες καὶ μαζὶ μὲ αὐτὰ καὶ τὴν μεγάλη χαρὰ τῆς Ἄννας.

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΚΑΛΟΝΗΣ

Μὲ τὶ νὰ πλύνεσθε. Πλύνετε τὸ πρόσωπον πρωὶ καὶ βράδυ μὲ νερὸ χλιαρό, κατὰ προτίμησιν βρύχινο, εἰς τὸ ὁποῖον βράζετε ὀλίγα πίτουρα δεμένα μέσα εἰς καθαρὸ λεπτὸ πανάκι. Προσθέτετε καὶ ὀλίγον βορικὸν καὶ τὸ περνᾶτε πρὶν νὰ πλυθῆτε. Ἀποφεύγετε νὰ πλύνεσθε μὲ νερὰ θολὰ καὶ ἀλκαλικά. Ἀποφεύγετε τὸ κρύο νερό, διότι σκάζει καὶ ρυτιδόνει τὸ δέρμα, ἀλλὰ καὶ τὸ πολὺ ζεστὸ διότι τὸ γυαλίζει. Σκουπίζετε τὸ πρόσωπο μαλακὰ καὶ μὲ πολὺ μεταχειρισμένες πετσέτες.

Κατὰ τῶν ρυτίδων. Πλύνεσθε πρωὶ καὶ βράδυ ὡς εἴπαμεν. Ἔπειτα θέτετε εἰς τὰ ρυτιδωμένα μέρη τοῦ προσώπου κομπρέσες ἀπὸ βαμβάκι ὑδρόφιλο, βρεγμένο εἰς τὴν κάτω διάλυσιν, τὴν ὁποίαν παραγγέλλετε νὰ σᾶς κατασκευάσουν εἰς τὸ φαρμακεῖον: Ροδόνερον 200 γραμ., Γάλα πυκνὸν ἀμυγδάλων 50 γρ. Sulfate d'alumine 4 γρ.

ΑΣΠΡΟΡΡΟΥΧΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἡ νίκη τῶν γυναικῶν. Ὅτι ὁ ἐπιμένων νικᾷ, ἀποδεικνύεται μὲ τὰς γυναῖκας τῆς Ἀγγλίας, τῶν ὁποίων αἱ κάπως θορυβώδεις τελευταίως σκηναὶ ἔφεραν, φαίνεται τὸ ἀποτέλεσμά των. Οἱ ἄνδρες δὲν ἀκούουν μὲ ἀβρότητες, ἔγραφε τελευταίως μία ἀγγλὶς πολιτειολόγος. Καὶ οἱ πολιτικοὶ μάλιστα πρέπει νὰ ἰδοῦν ἐμπρός των κινδύνους πολιτικοὺς καὶ μάλιστα τῆς δημοτικότητός των διὰ νὰ συγκινηθοῦν καὶ νὰ ἀποφασίσουν νὰ μελετήσουν τὰ ζητήματα ποῦ τοὺς ὑποβάλλονται.

Φαίνεται ὅτι αἱ τελευταῖαι σκηναὶ εἶχαν τόσον ζωηρὸν τὸν ἀντίκτυπόντων εἰς τὰ βουλευτικὰ καὶ ἐκλογικὰ κέντρα τῶν ριζοσπαστῶν βουλευτῶν, τοὺς συνεκίνησαν τόσον, ὥστε ἕνας ἐξ αὐτῶν ὁ βουλευτὴς Στάγγερ ἐπανέφερε τὸ ζήτημα εἰς τὴν Βουλήν, καὶ ἐζήτησε νὰ ὑποβληθῇ εἰς δευτέραν ἀνάγνωσιν τὸ ὑπὸ τοῦ βουλευτοῦ Διέκεν ὑποβληθὲν πέρυσι καὶ ψηφισθὲν εἰς α' ἀνάγνωσιν σχετικὸν νομοσχέδιον.

Καὶ πράγματι τὸ νομοσχέδιον ἀνεγνώσθη διὰ β' φοράν, ὑπεστηρίχθη ἀπὸ πολλοὺς βουλευτὰς καὶ ἐκ μέρους τῆς Κυβερνήσεως ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Ἐρβέρτου Γλάδστωνος. Καὶ ἐπέρασε διὰ ψήφων 271 κατὰ 92. Ἀπεφασίσθη δὲ νὰ καταρτισθῇ ἐπιτροπή, ἡ ὁποία νὰ τὸ μελετήσῃ εἰς ὅλας τὰς λεπτομερείας του, πρὶν ἢ ἀναγνωσθῇ καὶ εἰς γ' ἀνάγνωσιν.

Αἱ γυναῖκες εἰς τὰ οἰκογενειακὰ συμβούλια. Εἰς τὴν Γαλλικὴν Βουλὴν ὑπεβλήθη ἀπὸ τὸν βουλευτὴν κ. Violette καὶ ἐψηφίσθη νομοσχέδιον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐπιτρέπεται εἰς τὰς γυναῖκας νὰ λαμβάνουν μέρος εἰς τὰ οἰκογενειακὰ συμβούλια καὶ νὰ διορίζωνται κηδεμόνες ἀνηλίκων, ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὅρους, ὑπὸ τοὺς ὁποίους διορίζονται καὶ οἱ ἄνδρες.

Ἡ νέα ἔκθεσις τῶν ζωγράφων καὶ γλυπτῶν γυναικῶν εἰς τὸ Παρίσι. Πολλὰ ὡραῖα ἔργα περιέχει καὶ ἡ ἐφετεινὴ γυναικεία ἔκθεσις, εἰς τὴν ὁποίαν παρατηρεῖται ὅτι καὶ αἱ πλέον ρεαλίστριαι καλλιτέχνιδες κατορθώνουν νὰ περιβάλλουν τὰ ἔργα των μὲ ἕνα τόνον τρυφερότητος καὶ ποιήσεως, ἡ ὁποία μετριάζει τὰς τραχύτητας τῆς ρεαλιστικῆς σχολῆς. Τὴν ἔκθεσιν ἐπεσκέφθη ὁ Πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας μετὰ τῆς κ. Φαλιὲρ ὀλίγον πρὸ τοῦ vernissage καὶ ἔγιναν δεκτοὶ ἀπὸ τὴν δούκισσαν d'Uzès, μητέρα, πρόεδρον τῆς ἐκθέσεως.

Κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν αὐτὴν ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας προσέφερε τὴν ταινίαν ἀξιωματικοῦ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως εἰς τὰς διακεκριμένας καλλιτέχνιδας κ. κ. de la Beaume καὶ Carnus Beaupert καὶ τὰς Ἀκαδημαϊκὰς δάφνας εἰς τὴν Δα Marie Leudet.

Γυναῖκα ἀρχιατρὸς νοσοκομείου. Εἰς τὸν ὑποβληθέντα ἐσχάτως διαγωνισμὸν διὰ τὴν θέσιν ἑνὸς πρώτου ἰατροῦ εἰς τὰ ἄσυλα τῶν τρελλῶν, προσῆλθε καὶ ἔτυχε τοῦ πρώτου βαθμοῦ ἡ δεσποινὶς Rescal, ρουμανὶς τὴν πατρίδα, ἀλλ' ὑπήκοος Γαλλίς, ἤδη ἐσωτερικὴ ἰατρὸς ἑνὸς ἐκ τῶν ἀσύλων τούτων.

ΚΟΣΜΙΚΗ ΖΩΗ

Ἀπόκρεω, χοροί, ἀπογευματιναὶ μουσικαί, κονσέρτα ὅπου καὶ ὁσάκις τὸ πόκερ καὶ τὸ μπρὶτς ὑποχωροῦν. Προετοιμάζονται παιδικοὶ χοροὶ εἰς τὸ Ἀκταῖον τὴν τελευταίαν Πέμπτην, εἰς τὸ Παρθεναγωγεῖον Σκορδέλη ἐπίσης καὶ τὴν Παρασκευὴν εἰς τὸ Παρθεναγωγεῖον Τριανταφυλλίδου. Ἐπίσης εἰς τὸ Παρθεναγωγεῖον Χιλλ καὶ τὸ Ἀρσάκειον τὰ κορίτσια χορεύουν τὰς ἡμέρας αὐτὰς καὶ ξεκουράζονται ἀπὸ τοὺς κόπους τῶν μαθημάτων.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ

Ἡ Χριστιανικὴ Ἑταιρεία ἔδωκε προχθὲς τὴν ἐτησίαν λογοδοσίαν της εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ προέδρου αὐτῆς κ. Ἀρ. Παπούδωφ. Κόσμος ἐκλεκτός, πρωτοστατοῦντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου καὶ τῶν Ἁγ. Συνοδικῶν καὶ πολλῶν ἀρχαιοφίλων καὶ ἀρχαιομαθῶν, ἀλλὰ καὶ κυριῶν, παρέστη εἰς τὴν ἑορτὴν αὐτὴν Ὁ κ. Λαμπάκης, ὁ γεν. γραμματεὺς τῆς Ἑταιρείας καὶ ἀκούραστος ἐργάτης καὶ σκαπανεὺς τῶν χριστιανικῶν ἐν Ἑλλάδι μεσαιωνικῶν καὶ χριστιανικῶν μνημείων ὡμίλησε καὶ ἐξέθεσε λεπτομερῶς καὶ μὲ πολλὴν εὐφράδειαν ὅλην τὴν δρᾶσιν τῆς Χριστιανικῆς Ἑταιρείας ἀπὸ τῆς πρὸ εἴκοσι τεσσάρων ἐτῶν συστάσεώς της.

Ἱδρυτὴς αὐτὸς τῆς Ἑταιρείας, εἶχε νὰ παλαίσῃ κατὰ μυρίων ἐμποδίων, ὡς συμβαίνει πάντοτε εἰς κάθε πρωταγωνιστὴν ἑνὸς ὡραίου ἰδανικοῦ. Καὶ ἀπηρίθμησε μὲ πολὺ χιούμορ ὅλα του τὰ βάσανά του μὲ τοὺς κατὰ καιροὺς ὑπουργοὺς τῆς Παιδείας καὶ ὅλην τὴν ἀδιαφορίαν τὴν ἀποκαρδιωτικήν, τῆς ὁποίας πεῖραν πικρὰν ἔχουν, φεῦ! ὅλοι ὅσοι τίθενται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μιᾶς μεγάλης ἰδέας.

Εὐτυχῶς ὅτι ὁ κ. Λαμπάκης εὗρεν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Προέδρου τῆς Χριστιανικῆς Ἑταιρείας κ. Ἀρ. Παπούδωφ, ἄνδρα μεγάλης καρδιᾶς καὶ μορφώσεως ἐξαιρετικῆς, δυνάμενον νὰ παράσχῃ πολύτιμον καὶ ἀμέριστον τὴν συνδρομήν του εἰς τὸ ὡραῖον ἔργον. Συνεργαζόμενοι γραμματεὺς καὶ πρόεδρος κατώρθωσαν καὶ περιοδικὸν τῆς Χριστιανικῆς Ἑταιρείας νὰ ἱδρύσουν καὶ συλλογὰς πολυτίμους νὰ ἀποκτήσουν καὶ νὰ ἐνεργήσουν παρὰ τῇ Ἀρχαιολογικῇ Ἑταιρείᾳ διὰ τὴν περίσωσιν χριστιανικῶν μνημείων ὡς τῆς ἐκκλησίας τοῦ Δαφνίου καὶ ἄλλων.

Αἱ χριστιανικαὶ ἀρχαιότητες τοῦ Μιστρᾶ αἱ τόσον πολύτιμοι ὀφείλουν τὴν ἀνακάλυψίν των εἰς τὸν ἀκούραστον ἐρευνητὴν κ. Λαμπάκην, καθὼς καὶ τόσα ἄλλα μνημεῖα, περὶ τῶν ὁποίων ἐκτενέστατα καὶ σοφώτατα ὡμίλησεν ὁ κ. Λαμπάκης.

Ἀρχαιολογικά. Εἰς τὴν Γερμανικὴν σχολὴν ὁ βαρῶνος φὸν Λίχτεμβεργ ὡμίλησε περὶ Ἰωνικοῦ ρυθμοῦ καὶ ἰδίᾳ περὶ Ἰωνικῶν κιόνων καὶ ὁ κ. Κάρο ὡμίλησε περὶ τῶν ζωομόρφων δαιμόνων τῶν μνημείων τῆς προϊστορικῆς ἐποχῆς τῆς Ἑλλάδος. Εἰς τὴν Ἀμερικανικὴν Σχολὴν ὁ κ. Wood ὡμίλησε περὶ τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἀναπαραστάσεως τῆς στέγης τῆς Πινακοθήκης τῆς Ἀκροπόλεως.

ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Διηγήματα. Σειρὰ τρίτη. Γρ. Ξενοπούλου. Λευκὸν καὶ πάλιν καὶ μὲ γαλανὰ ἀστράκια, μὲ τὰ ὁποῖα, ὑποθέτω ὁ συγγραφεὺς μετρᾷ τὰ διηγηματάκια του—καὶ νοικοκυρευμένο, κυκλοφορεῖ τελευταίως τὸ τρίτον βιβλιαράκι τῶν διηγημάτων τοῦ κ. Γρ. Ξενοπούλου. Ἂν καὶ δὲν ἐμπνέεται ἀπὸ τὴν Ἀθηναίαν γυναῖκα—διὰ νὰ πιστοποιήσῃ τὴν ἀπορίαν τοῦ Γάλλου συναδέλφου τοῦ «Monde élénique»—ὅμως περιλαμβάνει ὡραῖα πραγματάκια ψυχολογημένα καὶ μελετημένα πολύ, μὲ χαρακτῆρας καλὰ διαγεγραμμένους, ὅπως εἶναι συνήθως τὸ διήγημα τοῦ κ. Ξενοπούλου. Κάθε ἕνα ἀπὸ αὐτὰ εἶναι καὶ ἕνα μέρος καθημερινῆς ζωῆς, μερικὰ ἴσως ἀναγόμενα εἰς τὸν κύκλον τοῦ χρονογραφήματος, ὅλα ὅμως καλοδουλεμένα καὶ ἀληθινά. Σήμερον μεταφέρομεν ἕνα ἀπὸ αὐτὰ τὸ μὲ τὸν τίτλον «Φθινοπορεινὴ Νυχτ» χαρακτηριστικὸν τῆς ψυχολογίας τῶν συζύγων, μὲ τὴν παρατήρησιν, ὅτι ὁ κ. Ξενόπουλος προσπαθεῖ καὶ ἐδῶ νὰ ὑποβιβάσῃ τὴν γυναῖκα. Γιατί;

Τὸ μηνιαῖον παράρτημα τῶν «Ἀθηνῶν» τοῦ Φεβρουαρίου εἶναι ὁλόκληρον φιλολογικὸν σύγγραμμα, περιέχον εἰς 120 περίπου σελίδας ἐκλεκτὴν καὶ ποικίλην ὕλην καὶ εἰκόνας ὡραιοτάτας. Οἱ συνδρομηταὶ τῶν «Ἀθηνῶν» ἔχουν τὴν εὐτυχίαν νὰ λαμβάνουν ἐπὶ πλέον καὶ τὸ ὡραῖον αὐτὸ παράρτημα δωρεάν. Τόσον εἰς ὅλα τέλειον εἶναι, ὥστε καὶ μουσικὰς συνθέσεις νὰ ἔχῃ εἰς τὸ τέλος. Τὸ παράρτημα διὰ τοὺς μὴ συνδρομητὰς πωλεῖται δρ. 2 διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ φρ. χρ. 2.50 διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

ΟΔΗΓΙΑΙ

Ἂν τὸ φορεμά σας σχισθῇ ἢ μπερδευθῇ κάπου μαντάρετέ το ἀμέσως. Ἂν λεκιασθῇ ἀφαιρέσατε ἀμέσως τὸν λεκέ. Ἂν ἦναι ἀπὸ πάχος, ὀλίγο πλύσιμο μὲ σαπουνισμένη πετσέτα τὸ καθαρίζει, ἂν τὸ ὕφασμα δὲν ξεβάφῃ. Ἂν ξεβάφῃ στείλατέ το νὰ καθαρισθῇ μὲ ἀτμόν. Ἡ χολὴ τοῦ βοδειοῦ καθαρίζει τὶς λαβιὲς καὶ ὅλους τοὺς

ἀπὸ πάχους λεκέδες. Διὰ ντελικάτα ὑφάσματα μεταχειρίζεσθε αἰθέρα ἢ σπίρτο λεμονιοῦ. Ἡ μπενζίνα καθαρίζει μάλλινα καὶ μεταξωτά.

Τὸ λεκιασμένον ὕφασμά σας τοποθετεῖτε ἐπάνω εἰς ἕνα καθαρὸν ἄσπρο πανί, διπλωμένον εἰς δυὸ τρεῖς δίπλες, τὸ βουρτζίζετε πρῶτα καλὰ καὶ ἔπειτα βουτᾶτε μιὰ φλανέλλα εἰς τὰ ἄνω εἴδη καὶ τρίβετε ὡς που καθαρισθῇ. Ἔπειτα τρίβετε μὲ στεγνὸ πανί. Τὸ alcali ζητεῖτε εἰς τὸ φαρμακεῖον καὶ χύνεται εἰς μισὸ ποτῆρι νερὸ μιὰ κουταλιὰ σούπας.

Ἡ λεκέδες τῆς ρετσίνας, κόλας καὶ τοῦ κεριοῦ καθαρίζονται μὲ σπίρτο, μὲ κολόνια καὶ μὲ ζεστὸ σίδερο καὶ στουπόχαρτο. Ἡ λεκέδες τοῦ μελανιοῦ βγαίνουν, ἂν πρὶν νὰ βάλετε τὸ μελανομένο ρουχο εἰς τὴν μπουγάδα τὸ πλύνετε μὲ ὀλίγο νεύτη, ἢ τὸ ἁλοίψετε μὲ λάδι, λεμόνι καὶ ἁλάτι

Ἡ λεκέδες τῆς λαδομπογιᾶς, τῆς πίσσας βγαίνουν μὲ τερεβινθύνην καὶ μὲ νεότη.

Ἡ λεκέδες τοῦ φρούτου βγαίνουν μὲ κάπνισμα τοῦ θείου καὶ μὲ χλώριον σόδας.

ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ ΚΑΙ ΚΟΥΖΙΝΑ

Ἀμέσως μετὰ τὸ κρέας ἔρχεται τὸ ψάρι, περιέχον τὰ αὐτὰ περίπου θρεπτικὰ συστατικὰ μὲ τὰ λευκὰ κρέατα. Ἡ μόνη διαφορὰ ἔγκειται εἰς τὸ ὅτι τὸ ψάρι δὲν ἔχει τόσον πάχος, — ἐξαιρεῖται τὸ χέλι καὶ μερικὰ ψάρια τοῦ γλυκοῦ νεροῦ,—ἀλλ' ἔχει περισσοτέραν ἐν γένει κόλαν Καὶ δι' αὐτὸ τὸ ψαρόζουμο πήζει ἀμέσως. Τὸ ψάρι εἶναι τροφὴ ἐλαφρά, εὔπεπτος καὶ θρεπτική, καὶ δὲν κουράζει διόλου τὸ στομάχι, ἰδίᾳ ὅταν γίνεται βραστὸν ἢ ψητὸν εἰς τὴν σκάρα. Προτιμᾶτε πάντοτε τὰ ψάρια μὲ λέπια καὶ ὄχι τὰ γλοιώδη Μόνον οἱ πάσχοντες ἀπὸ δερματικὰ νοσήματα, ἐκζέματα καὶ τὸ παρόμοια πρέπει νὰ ἀποφεύγουν τὰ ψάρια. Ἐπίσης οἱ ἀρθροιτικοὶ καὶ νεφριτικοὶ πρέπει νὰ ἀποφεύγουν τὰ ψάρια, τῶν ὁποίων τὸ ζουμὶ πήζει εὔκολα.

Ὁ καλλίτερος καὶ ὁ ὑγιεινότερος τρόπος μαγειρεύσεως τοῦ ψαριοῦ εἶναι τὸ βράσιμον μὲ διάφορα χορταρικά. Τὸ ψάρι διακρίνετε ἂν εἶναι φρέσκο, ἀπὸ τὸ 'μάτι τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ εἶναι ζωηρὸν καὶ ἀπὸ τὰ σπάραχνα ποῦ πρέπει νὰ εἶναι κόκκινα. Τὸ ψάρι διατηρεῖται φρέσκο, ἂν τὸ βάλετε νὰ πάρῃ μιὰ βράση εἰς τσουκάλι πήλινο μὲ ὀλίγο νερὸ καὶ ἁλάτι. Τὸ ἀφήνετε μὲ τὸ ἁλατισμένο του νερὸ νὰ τὸ σκεπάζῃ ἀκριβῶς Ἠμπορεῖ νὰ νὰ διατηρηθῇ καὶ τρεῖς ἡμέρες. Ὅταν θὰ τὸ μεταχειρισθῆτε, τοῦ βάζετε νέο νερὸ καὶ τὸ βράζετε. Ἐὰν δὲν εἶναι πολὺ φρέσκο, διὰ νὰ τοῦ ἀφαιρέσετε κάθε κακὴν ὀσμήν, τὸ βράζετε εἰς ἄφθονο νερό, μὲ μπόλικο ξῦδι, ἁλάτι καὶ 3—4 ξυλοκάρβουνα δεμένα μέσα εἰς ἕνα καθαρὸ πανί.

Κατὰ κανόνα τὸ ψάρι σας βράζετε πάντοτε ξεσκέπαστο. Τὸ ζουμί του τότε δὲν ἔχει καμμίαν ὀσμήν. Τὸ ψαρόζουμο χρησιμοποιεῖτε διὰ σοῦπαν, ποτὲ διὰ πυκτήν Καὶ την ψαρόσουπαν τὴν κάμνετε ἀμέσως. Διότι ἂν μείνῃ τὸ ζουμί, ἔπειτα μυρίζει βαρειά.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Ψάρι βραστό. Κατασκευάζετε πάντοτε κατὰ δύο τρόπους. Καθουρτίζετε μὲ λάδι δύω τρία κρομμύδια ὁλόκληρα, ἔπειτα βάζετε εἰς τὸ τσουκάλι ἢ τὴν ψαριέρα σας ἀρκετὸ νερό, 3 μύτσα καρότα κομμένα λεπτά, $^1/_2$ μάτσο σέλινο, μισὴ σκελίδα σκόρδου, 4—5 πατάτες, ἁλάτι, πιπέρι, ὀλίγο μαϊντανὸ καὶ ντομάτα. Ὅταν βράσουν, ὥστε νὰ εἶναι ψημένα, ρίπτετε καὶ τὸ ψάρι, τὸ ὁποῖον βράζει γρήγωρα. Βγάζετε ἔπειτα τὸ ψάρι. περνᾶτε ἀπὸ τὸ τρυπητὸ ὅλα τὰ χόρτα, πρεσθέτετε εἰς τὴν σουπιέραν σας μικρὰ κομματάκια ψωμὶ μὲ φρέσκο βούτυρο, κόβετε τὸ ζουμί σας αὐτὸ μὲ αὐγολέμονο καὶ ἔχετε μίαν πολὺ καλὴν σοῦπα

Τὸ βραστό σας ψάρι σερβίρετε μὲ τὴν ἀκόλουθον σάλτσαν : Βάζετε μιὰ κουταλιὰ βούτυρο μὲ 3 κουταλιὲς φαρίνα εὐρωπαϊκή. Ὅταν ψηθῇ, προσθέτετε ὀλίγο λίγο, ἀπὸ τὸ ζουμὶ τὸ καθαρὸ τοῦ ψαριοῦ, πρὶν νὰ περάσετε τὰ χόρτα καὶ τὴν ἀνακατώνετε κοντὰ στὴ φωτιὰ ἕως ὅτου ἡ σάλτσα σας νά γίνῃ 'σὰν πυκτὸς χηλός. Τότε τρίβετε μιὰ σκελίδα σκόρδου εἰς τὸ τρυπητό σας καὶ ἀπὸ αὐτὸ περνᾶτε ὀλίγο ξῦδι εἰς τὴν σάλτσα σας. Ἂν θέλετε προσθέτετε καὶ ἕνα δρὼ κρόκους αὐγοῦ καὶ δουλεύστε κοντὰ εἰς σιγανὴ φωτιά, ὡς ποῦ νὰ δέσῃ. Μὲ αὐτὴν σκεπάζετε τὸ ψάρι σας καὶ τὸ γαρνίρετε γύρω γύρω ἢ μὲ πολὺ ὠμὸ μαϊντανὸ εἰς μεγάλους κλώνους καὶ καρδιὲς μαρουλιῶν, ὥστε τὸ ψάρι σας νὰ ἔχῃ ἕνα ὡραῖο πλαίσιο πράσινο ἢ μὲ αὐγὰ πηκτὰ βραστὰ καὶ κομμένα εἰς τέσσερα, πατάτες καὶ καρόττα καὶ ἐληὲς πράσινες, ὅπως περβίρετε τὸ ψάρι μαγιονέζα. Τὸ ψάρι δὲν βγάζετε ἀπὸ τὰ ζουμί του, παρὰ ὅταν θα τὸ σερβίρετε. Ἔτσι γίνεται καὶ ὁ ἀστακὸς καὶ ἡ σούπα του.

Ὁ ἄλλος τρόπος εἶναι: Καθαρίζετε καὶ πλύνετε τὸ ψάρι. ἢ τὸν ἀστακό. Τὸ βάζετε εἰς ψαριέραν ἢ τσουκάλι, μὲ μισὸ νερὸ καὶ μισὸ ἄσπρο κρασὶ καὶ μὲ ἁλάτι καὶ τὸ ἀφήνετε νὰ βράσῃ. Τὸ σερβίρετε στεγνό, ἀφοῦ στρώσετε εἰς τὴν πιατέλα μία ἄσπρη διπλωμένη πετσέτα. Τὸ γαρνίρετε μὲ πολὺ πρασινάδα καὶ τρώγετε μὲ λάδι καὶ λεμόνι. Τὸ ζουμί του κάνετε σούπα μὲ ρύζι. Ὅταν εἶναι ἕτοιμο, προσθέτετε μιὰ καλὴ κουταλιὰ φρέσκο βούτυρο καὶ δύο κρόκους αὐγό, κτυπημένους χωρὶς λεμόνι. Εἶναι πολὺ ἐλαφροτέρα ἀπὸ τὴν ἄλλην σούπαν.

Καρότα μέ ἄσπρη σάλτσα. Τὰ κόβετε λεπτά Τὰ κοκκινίζετε μὲ βούτυρο καὶ τὰ σβύνετε μὲ ἄσπρο κρασί. Τοὺς βάζετε ὀλίγη ψιλὴ ζάχαρι καὶ τὰ ἀφίνετε νὰ σιγοψηθοῦν. Κάμνετε χωριστὰ μία ἄσπρη σάλτσα, ὡς τὴν τοῦ ψαριοῦ, μὲ τὴν διαφορὰν ποῦ ἀντὶ ψαρόζουμο, βάζετε γάλα βρασμένο καὶ παραλείπετε τὸ ξῦδι καὶ τὸ σκόρδο. Ὅταν τὰ καρότα σας εἶναι ἕτοιμα τὰ σερβίρετε, τὰ σκεπάζετε μὲ τὴν ἄσπρη σάλτσα καὶ γύρω γαρνίρετε τὴν πιατέλα μὲ ψωμιὰ κομμένα τρίγωνα καὶ τηγανισμένα μὲ βούτυρο.

Πουρὲ ἀπὸ κόκκινη κολοκύθα. Τὴν βράζετε μὲ ὀλίγο νερὸ καὶ τὴν περνᾶτε ἀπὸ τὸ τρυπητό, ὅπως τὶς πατάτες. Τὶς ἁλατίζετε καὶ τὶς βάζετε ἀρκετὴ ψιλὴ ζάχαρι καὶ τὴν στρώνετε στὸ τηγάνι μὲ ἀρκετὸ φρέσκο βούτυρο. Ἔπειτα τῆς προσθέτετε γάλα, ὅπως τὴν πατάτα πουρὲ καὶ εἰς τὸ τέλος ὀλίγο Kirsch. Ἄλλοι στρώνουν τὴν μισὴ εἰς μιὰ χαμηλὴ φόρμα ἢ καραβάνα, τῆς βάζουν ἕνα στρῶμα γλυκὸ κυδόνι, ἢ φράουλα, ἢ μῆλο, ἀπὸ πάνω βάζουν τὴν ἄλλη μισὴ εἰς δεύτερον στρῶμα, τὴν σκεπάζουν μὲ σιρόπι ζάχαρι πολὺ δεμένη καὶ τὴν στέλλουν εἰς τὸν φοῦρνο. Γίνεται ἕνα ὡραῖο γλύκισμα.

Μῆλα ψητά. Ὅπως εἶναι μὲ τὰ φλούδια των. Βγάζετε μόνο μὲ σουγιὰ τὰ κουκούτσια καὶ τὰ πετσιά. Ἀφήνετε ὀλίγην βάσιν Βουτυρώνετε μιὰ καραβάνα. Εἰς τὴν τρύπα τοῦ μήλου βάζετε ὀλίγο φρέσκο βούτυρο, ζάχαρι ψιλὴ καὶ μία σταγόνα μαροσκῖνο ἢ κονιὰκ μὲ νερό. Τοποθετεῖτε τὰ μῆλα σας πυκνά, μὲ τὸ ἀνοιγμένο μέρος εἰς τὰ ἐπάνω Τὰ στέλλετε εἰς μέτριο φοῦρνο. Ἠμπορεῖτε νὰ τὰ κόψετε εἰς δύω, νὰ τὰ βάλετε ἀνάσκελα καὶ εἰς τὸ κούφιο μέρος νὰ βάλετε τὰ ἄνω. Εἶναι τὸ ὑγιεινότερον ἀπὸ ὅλα τὰ γλυκά.